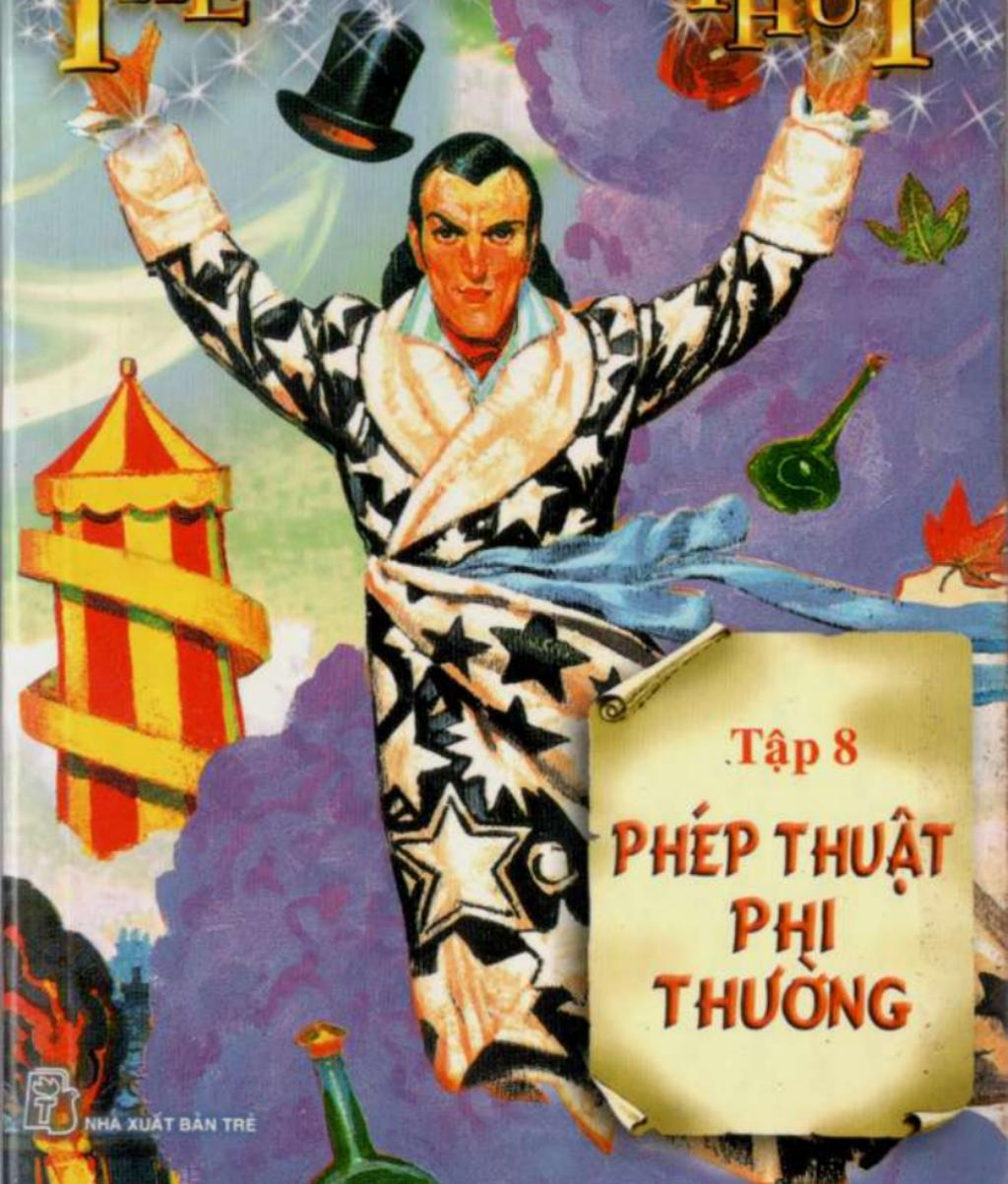

DIANA WYNNE JONES

GIOI PHÙ THỦY

THẾ

Tập 8

PHÉP THUẬT
 PHI
 THƯƠNG

NHA XUẤT BẢN TRẺ

Quyển sách này của:
Trần Thị
Phú^kng^h Thú^u

DIANA WYNNE JONES
ANH VIỆT dịch

**PHÉP THUẬT
PHI THƯỜNG**

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Tóm tắt từ tập 6 đến tập 7

*Christopher chính là tên gọi
khi còn nhỏ của Chrestomanci
– một phù thủy cao cường
ở tập 1 đến tập 5.*

*Cậu bé có một biệt tài
là đi sang được những thế giới thần tiên
trong khi ngủ.*

*Phép lạ này đã được người bác ruột
là ông Ralph khai thác cho những
công việc bí mật của mình.*

*Trong những chuyến công tác này
cùng với Tacroy – một người cùng đi –
Christopher đã gặp rất nhiều nguy hiểm,
có khi... mất mạng.*

Vậy thì cậu đã sống lại như thế nào?

Mời các bạn xem tiếp tập 8.

CHƯƠNG TÁM

(tiếp theo)

Christopher chỉ biết có tới đó. Tiếp theo sau, khá mù mờ, nó thấy mình đang nằm trên lối đi trong thung lũng của chính mình, cạnh bộ pyjama. Nó chợt hiểu ra rằng chiếc móc thép chắc đã đập vào nó và may sao lúc đó nó đang nằm vắt ngang trên cỗ xe, nếu không thì Tacroy sẽ chẳng bao giờ đưa được nó về nhà. Hơi run run, nó mặc lại bộ pyjama. Đầu nó đau quá, cho nên nó loạng choạng đi thẳng về giường của mình trong phòng ngủ tập thể.

Sáng ra, Christopher thậm chí chẳng hề bị nhức đầu. Nó quên luôn chuyện đó và, sau khi dùng điểm tâm, nó đi thẳng ra

chơi cricket cùng Oneir và sáu tên nhóc khác.

"Cho mình đánh trước!" nó hét lên.

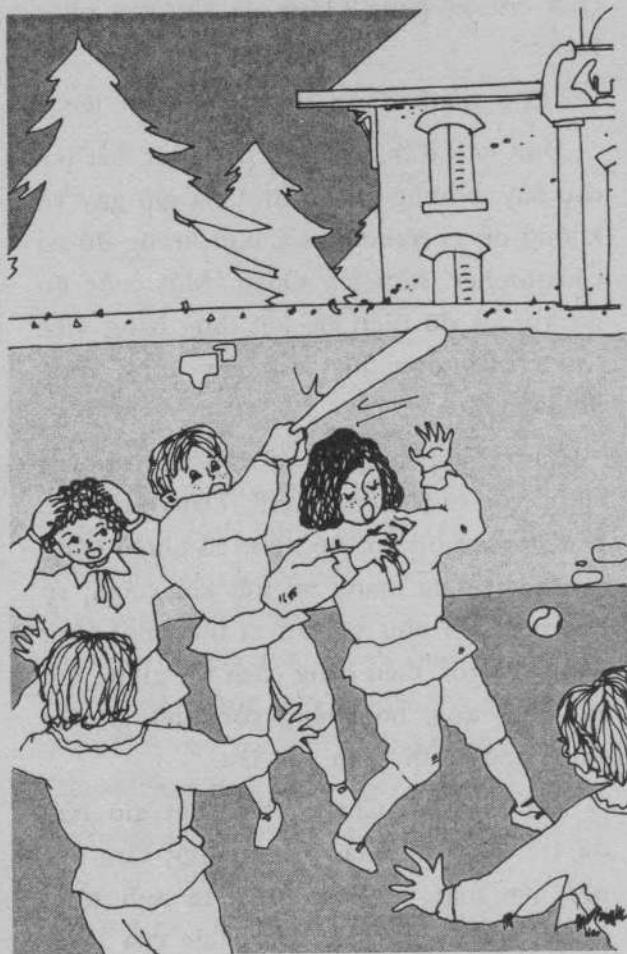
Đứa nào đứa nấy đều cùng lúc hét lên câu này. Nhưng Oneir lại đang giữ gậy và không dễ gì nhường. Cả bọn, trong đó có Christopher, túm lấy Oneir. Một cuộc ẩu đả vui vẻ đã diễn ra, kết thúc bằng việc Oneir đùa giỡn quét cây gậy vòng vòng để hăm he.

Cây gậy phang trúng đầu Christopher cùng với một tiếng CỐP. Đau quá sức. Christopher nhớ rõ nó nghe có nhiều tiếng nứt ngay phía mang tai trái khi xương so của nó hình như vỡ tan ra như một tảng băng. Và rồi, theo cung cách rất giống với cái đêm qua, nó chẳng còn biết gì nữa trong một thời gian rất lâu.

Khi tỉnh lại, Christopher biết giờ này đã trễ lắm rồi. Mặc dù có một tấm vải phủ lên mặt, nó vẫn nhận ra ánh sáng của chiều tà lọt vào qua chiếc cửa sổ ở tít trên cao một góc phòng. Nó thấy rất lạnh, đặc biệt là hai chân. Rõ ràng có ai

Phép thuật phi thường

Cây gậy phang trúng đầu Christopher
cùng với một tiếng CỐP.

đó đã cởi giầy vớ cho nó và ấm nó lên giường. Nhưng người ta để nó ở đâu vậy? Cánh cửa sổ nằm không đúng vị trí của nó trong phòng ngủ tập thể hoặc trong bất cứ căn phòng nào mà nó từng nằm ngủ. Nó kéo tấm vải, ngồi dậy.

Nó đang nằm trên một phiến đá cẩm thạch, trong một căn phòng lạnh, lờ mờ. Hèn gì mà nó cảm thấy lạnh. Nó chỉ mặc có cái quần tà lớn. Quanh nó là những phiến đá cẩm thạch khác, hầu hết là không có người nằm trên. Nhưng một số phiến lại có người nằm, rất yên ắng, toàn thân phủ trong những tấm vải màu trắng.

Christopher bắt đầu ngờ ngợ về cái nơi nó đang ở. Quần lấy tấm vải quanh mình để tim chút ấm áp, nó tuột xuống khỏi phiến đá cẩm thạch, hướng đến phiến đá trắng gần nhất có người nằm bên trên. Nó thận trọng giở tấm vải ra. Người này là một lão già lang thang và ông ta đã chết. Christopher chọc chọc vào khuôn mặt lạnh ngắt, lún phún râu của ông ta để kiểm tra. Rồi nó tự nhủ, mình phải giữ

THẾ GÓI PHÙ THỦY

cho thật bình tĩnh mới được. Đó là một câu sáng suốt để nói với bản thân, chỉ có điều là quá muộn mất rồi. Nó đã rơi vào cơn hoảng loạn lớn nhất trong cuộc đời.

Có một cách cửa sắt lớn ở đầu bên kia căn phòng lạnh. Christopher chộp lấy tay nắm rồi giăng ra. Khi thấy cánh cửa hóa ra đã bị khóa, nó đá vào đó, giặng vào đó bằng cả hai tay và rung mạnh tay nắm. Nó vẫn tự nhủ phải tỉnh táo, nhưng nó lại đang run rẩy khắp toàn thân, và cơn hoảng loạn đã nhanh chóng vượt ra ngoài tầm kiểm soát.

Sau chừng một phút, cánh cửa được một người đàn ông béo ụ mở ra. Trông ông rất ngộ trong bộ đồ bảo hộ màu trắng, và mặt ông lo âu nhìn vô phong. Thoạt tiên ông ta không trông thấy Christopher. Ông ta đang nhìn qua đầu Christopher, chắc ông tưởng rằng có ai đó cao hơn.

Christopher quấn tấm vải quanh mình, vẻ trách móc:

"Chú khóa cửa lại để làm gì?" nó hỏi.

Phép thuật phi thường

"Mọi người ở đây đều chết cả rồi. Họ làm sao trốn đi được."

Đôi mắt người đàn ông hạ xuống Christopher. Ông ta khẽ rên lên. Đôi mắt ông ta trợn ngược lên trần nhà. Tấm thân múp míp của ông ta trượt xuống dọc cánh cửa, lăn dùng dưới chân Christopher trong cơn chết ngất.

Và Christopher đã tưởng rằng ông ta chết thật. Điều này trở thành giọt nước cuối cùng làm đầy cơn hoảng loạn của nó. Nó nhảy qua tấm thân người đàn ông, lao ra hành lang bên ngoài, và nó nhận ra mình đang ở trong một nhà thương. Một cô y tá tìm cách chặn nó lại, nhưng từ lúc này Christopher đã bị mất trí.

"Trường học đâu rồi?" nó quát cô y tá.
"Em lỡ buổi tập cricket mất!"

Trong suốt nửa giờ đồng hồ sau đó, bệnh viện rơi vào cơn rối loạn hoàn toàn khi tất cả mọi người tìm cách tóm một thân hình nhỏ bé, gần như như bọc kín trong tấm vải liệm bay phấp phới, chạy lên chạy xuống các hành lang, la lối rằng

Phép thuật phi thường

... tất cả mọi người tìm cách tóm
một thân hình nhỏ bé...

đã bị lỡ mất buổi tập cricket.

Cuối cùng họ tóm được nó ở bên ngoài khu phụ sản, và một bác sĩ vội vã chích cho nó thứ gì đó để làm cho nó ngủ.

"Ngoan nào, con trai," ông ta nói. "Cả các cô chú cũng bị sốc cơ mà, con cũng biết đấy. Lần cuối chú thấy con thì đầu của con trông cứ như một quả dưa bể vậy đó."

"Cháu đang lỡ mất buổi tập cricket, cháu đã nói rồi mà!" Christopher đáp.

Nó tỉnh dậy ngày hôm sau ở trên giường bệnh viện. Mẹ và ba đều có mặt cả đấy, mặt đối mặt với nhau qua chiếc giường, y phục sậm và tóc mai ở một bên, đầu thơm và những màu sắc đẹp mắt ở bên kia. Như để Christopher thấy rõ rằng đây là một cuộc khủng hoảng tồi tệ, cả hai người đang *thực sự* nói chuyện với nhau.

"Thật là vớ vẩn, Cosimo à," mẹ nói. "Các bác sĩ chỉ lầm lẫn thôi mà. Đây chẳng qua chỉ là một cơn chấn thương

THẾ GÓI HÙ THỦY

mạnh và cả anh với tôi đều đã uống công sơ hãi."

"Con bé Matron ở trên trường cũng nói rằng nó đã chết," ba u uất nói.

"Con bé đó là loại không dâng hoàng," mẹ nói. "Tôi không tin một lời nào của nó."

"Tôi thì tin đấy," Ba nói. "Nó có không dưới một mạng sống, Miranda ạ. Điều này giải thích mọi chuyện trong lá số tử vi của nó khiến tôi luôn bối rối..."

"Ô, đẹp mấy cái lá số tử vi dorm của anh đi!" Mẹ hét lên. "Bình tĩnh coi nào!"

"Tôi không thể bình tĩnh một khi tôi biết được sự thật!" Ba ít nhiều cũng hét lại. "Tôi đã làm những gì cần phải làm và đã gửi điện tín kể về nó cho lão Witt."

Điều này rõ ràng làm cho mẹ kinh hoàng:

"Đúng là một hành động xấu xa!" mẹ nổi giận. "Mà lại không hỏi ý kiến gì tôi nữa chứ! Tôi nói cho anh biết tôi sẽ không nhả Christopher cho những trò xấu

Phép thuật phi thường

xa đèn tối của anh đâu, Cosimo ạ!"

Đến đây, cả ba lẵn mẹ đều trở nên giận dữ đến mức Christopher phải nhắm mắt lại. Do món thuốc mà ông bác sĩ chích cho nó vẫn còn khiến nó buồn ngủ, nó thiếp đi hầu như ngay tức thì, nhưng vẫn nghe được cuộc cãi vã, ngay cả khi đã ngủ. Cuối cùng, nó leo ra khỏi giường, rón rén đi qua ba và bẹ mà cả hai người đều chẳng để ý thấy, và đi thẳng tới Điểm-Nằm-Giữa. Nó phát hiện ở đó một thung lũng mới, dẫn đến một nơi lạ lùng, có một gánh xiếc đang biểu diễn. Chẳng ai trong vùng này nói tiếng Anh, nhưng Christopher khắc phục chuyện đó dễ như bohn theo cách nó vẫn thường làm trước đây: giả câm giả điếc.

Khi nó rón rén trở về thì căn phòng đang đầy nhóc những người ăn mặc lịch sự mà rõ ràng là đang chuẩn bị ra về. Christopher rón rén đi qua một anh chàng bệ vệ và trịnh trọng với cổ áo chật cứng, một cô gái mặc váy màu xám xách theo chiếc cặp đen bằng da đựng dụng cụ. Cả

T HẾ GiỎI RÌU THỦY

hai người này đều không nhìn thấy nó đi ngang. Theo như tình hình thì cái phần của nó nằm lại trên giường vừa được khám xét bởi một chuyên gia. Khi Christopher rón rén bọc quanh mẹ leo trở lên giường, nó thấy ông chuyên gia ấy đang ở ngay ngoài cửa cùng với ba và một người đàn ông có râu khác.

"Tôi đồng ý việc ông gọi tôi tới là đúng," Christopher nghe một giọng nói già nua, khô khốc cất lên, "nhưng đây chỉ là trường hợp một mạng, ông Chant à. Tôi cũng công nhận rằng những chuyện quái lạ có thể xảy ra, dĩ nhiên rồi, nhưng chúng tôi đã có bản báo cáo của thầy phép thuật trên trường để hậu thuẫn cho những phát hiện của chúng tôi trong ca này và tôi không thấy thuyết phục chút nào..."

Giọng khô khốc già nua xa dần ngoài hành lang, tiếp tục nói, và những người khác cũng đi theo, ngoại trừ mẹ.

"Nhẹ cả người!" mẹ nói. "Christopher, con có thức không vậy? Có lúc mẹ đã

Phép thuật phi thường

nghĩ cái lão xấu xa ấy sắp kiểm soát con, và mẹ sẽ không bao giờ tha thứ cho ba con! Không bao giờ! Mẹ không muốn con lớn lên trở thành loại cảnh sát thực thi luật pháp chán ngắt đó, Christopher à. Mẹ muốn được tự hào về con."

Phép thuật phi thường

CHƯƠNG CHÍN

Ngày hôm sau, Christopher trở lại trường. Nó khá lo sợ rằng mẹ sẽ thất vọng mất thôi nếu biết sau này nó sẽ trở thành một cầu thủ cricket chuyên nghiệp, nhưng nỗi lo này cũng không ngăn trở được hoài bão riêng của nó.

Mọi người trên trường đón tiếp nó như thể nó là một phép lạ. Oneir gần như phát khóc, xin lỗi nó. Đó là điều duy nhất khiến Christopher thấy không thoải mái. Còn ngoài ra thì nó khoái chí đón nhận sự chú ý của mọi người. Nó đòi được chơi cricket y như trước, và nó nôn nóng chờ đến thứ Năm để kể lại cho Tacroy tất cả những gì mà nó đã trải qua.

Sáng thứ Tư, thầy hiệu trưởng triệu tập Christopher đến. Nó ngạc nhiên thấy ba cũng ở đó, cả hai người đang đứng lúng túng cạnh chiếc bàn làm việc bằng gỗ dài ngựa của thầy hiệu trưởng.

"Này, Chant," thầy hiệu trưởng nói, "Chúng tôi rất tiếc phải báo với em việc này. Ba của em đến đây để đem em đi. Có lẽ em sẽ đến học một thầy giáo riêng."

"Sao ạ? Em phải rời khỏi trường sao thầy?" Christopher hỏi. "Nhưng chiều nay có buổi tập cricket mà thầy!"

"Tôi đã đề nghị với ba em rằng em có thể ở lại ít ra là đến hết học kỳ," thầy hiệu trưởng nói, "nhưng hình như cái ông tiến sĩ Pawson khét tiếng không đồng ý điều này."

Ba dồn hắng.

"Những ông thầy ở Cambridge⁽¹⁾ đó," ba nói. "Cả tôi lẫn ngài đều biết họ như thế nào rồi mà, thưa ông hiệu trưởng."

Rồi ba và thầy hiệu trưởng cười với nhau, khá giả tạo.

1. Cambridge: Cam-brit-giờ.

"Matron hiện đang gói ghém hành lý của em," thầy hiệu trưởng nói. "Hòm rương và nhẫn xanh của nhà trường sẽ được gửi kịp theo em thôi. Nay giờ chúng ta phải tạm biệt nhau, vì theo tôi biết, tàu của em sẽ khởi hành trong vòng nửa tiếng nữa."

Xong ông siết tay Christopher bằng lối bắt tay nhanh, chặt, đúng cung cách hiệu trưởng, rồi Christopher bị tống ngay tức thì vô một cổ xe ngựa cùng với ba, thậm chí chẳng kịp nói lời tạm biệt với Oneir và Fenning.

Nó ngồi trong tàu mà cứ sôi sục lên vì điều đó, oán trách nhìn trân trân khuôn mặt với mớ tóc mai của ba.

"Con đang hy vọng được vào đội tuyển cricket của trường."

Nó nói gay gắt khi thấy ba nó không có vẻ gì là muốn giải thích cho nó mọi chuyện.

"Tiếc nhỉ," ba nói, "Nhưng chắc là sẽ có những đội cricket khác mà. Tương lai của con quan trọng hơn môn cricket, con trai à."

"Tương lai của con là cricket," Christopher khẳng định.

Đó là lần đầu tiên nó nói thẳng ra hoài bão của nó với một người lớn. Nó cảm thấy nóng lạnh vì dám nói năng như thế với ba. Nhưng nó cũng thấy mừng vì đó là một bước quan trọng trên con đường sự nghiệp của mình.

Ba nhoẻn một nụ cười buồn.

"Xưa đã có lúc ba muốn trở thành người điều khiển máy móc," ba nói. "Những trò phù phiếm ấy sẽ qua đi thôi. Điều quan trọng hơn là phải đưa con đến tiến sĩ Pawson⁽¹⁾ trước cuối học kỳ. Mẹ của con đã có kế hoạch đưa con ra nước ngoài sau thời điểm này."

Răng của Christopher nghiến chặt vì giận dữ đến mức chiếc niềng răng cửa cả vào môi. Cricket mà là trò phù phiếm ư?

"Tại sao việc đó lại quan trọng đến thế ạ?"

"Tiến sĩ Pawson là một Người Đoán

1. Pawson: Po-xân.

Mệnh tài ba nhất nước," bà nói. "Ba đã phải chạy vạy đây đó mãi mới nhờ được ông ta khám cho con với bức thư ngắn như thế, nhưng khi trình bày trường hợp của con cho ông ta, chính ông ta đã nói rằng phải khẩn trương không để ông Witt có thời gian mà quên mất con. Ông Witt sẽ phải xét lại các ý kiến của ông ấy về con khi ông ấy thấy hóa ra con cũng có tài phép thuật."

"Nhưng con có làm phép được đâu ạ," Christopher cãi lại.

"Vậy thì phải có lý do nào đó khiến con không làm được," bà nói. "Theo lẽ thường, tài năng của con phải rất ghê gớm, bởi lẽ ba là một thầy bùa, và cả hai chú của con cũng thế, còn mẹ của con thì – điều này ba phải khen ngợi bà ấy – bà ấy là một phù thủy đại tài. Và anh của bà ấy, cái lão Argent xấu xa đó, cũng là thầy bùa nốt."

Qua khuôn mặt nhìn nghiêng của bà, Christopher thấy những ngôi nhà loang loáng lướt ra sau, hướng ra ngoại ô Luân

Đôn. Trong lòng nó cố gắng tiêu hóa lời tuyên bố đó của ba nó. Chưa từng ai nói cho nó biết về gia phả nhà nó. Nó vẫn nghĩ rằng các gia đình đại phù thủy chỉ sinh ra các công tử bột. Nó nghĩ nó hẳn cũng là một công tử bột. Ba là thầy bùa thật sao? Lòng oán trách, Christopher tìm ở ba những dấu hiệu của quyền năng và sự giàu có, vốn vẫn đi đôi với một thầy bùa, và các dấu hiệu này hình như không hề có ở ba. Ba chỉ gây cho nó một cảm giác mòn mỏi và sầu não. Cổ tay chiếc áo choàng của ông trông sờn mòn và chiếc nón ông đội trông ngờ nghênh, nghèo hèn. Ngay cả chỗ tóc mai đen của ông, với những đám tóc bạc lẩn bên trong, giờ trông cũng mảnh hơn so với trí nhớ của Christopher.

Nhưng vấn đề là ở chỗ, dù có là thầy bùa hay không, ba đã lôi nó ra khỏi nhà trường giữa cao điểm của mùa cricket, và căn cứ theo cách nói của thầy hiệu trưởng, người ta sẽ không chờ được cho tới khi nó trở lại. Tại sao lại không chờ? Tại sao

TẾT GIÓI HÈ THỦY

ba lại nảy ra cái ý định làm việc này với nó cơ chứ?

Christopher trầm ngâm nghĩ về chuyện này trong lúc đoàn tàu rà vào sân ga Great Southern⁽¹⁾ và ba nấm lưng áo đẩy nó ra một cỗ xe ngựa. Trong khi lóc cộc lộp cộp đi đến St Pancras Cross⁽²⁾, nó chợt nhận ra rằng ngay cả việc gặp Tacroy để được huấn luyện cricket cũng sẽ không dễ dàng chút nào. Ba đã dặn nó không được dây đưa gì với bác Ralph, và hơn nữa, ba lại còn là một thầy bùa.

Trong toa xe nhỏ đầy bồ hóng của đoàn tàu đi Cambridge, Christopher trách móc hỏi:

"Ba, điều gì khiến ba quyết định đưa con đến tiến sĩ Pawson vậy?"

"Ba tưởng đã giải thích rồi mà," ba nói.

Rồi ba im lặng một hồi lâu, hình như đó là tất cả những gì ba định nói. Nhưng rồi, ông quay sang Christopher thở dài,

1. Great Southern: Grit Xao-tân.

2. St Pancras Cross: Xanh Pan-crat Crotx

Phép thuật phi thường

và Christopher nhận ra rằng ba chỉ chuẩn bị cho một cuộc trò chuyện nghiêm túc.

"Thứ sáu trước," ba nói, "con được hai bác sĩ và một số người khác xác nhận là đã chết, con trai ạ. Thế mà khi ba đến để nhận dạng con hôm thứ Bảy, con vẫn sống nhăn, đang phục hồi và không có dấu hiệu thương tích gì. Điều đó khiến ba càng quả quyết rằng con có *hơn* một mạng sống, bởi lẽ ba ngờ rằng chuyện này đã từng xảy ra một lần trước đây. Nói cho ba biết đi, Christopher, cùng thời gian này năm ngoái, khi họ bảo ba rằng một thanh treo rèm đã rơi xuống đầu con... Con đã bị thương trầm trọng, đúng vậy không? Con có thể thú nhận với ba. Ba không giận gì con đâu."

"Đúng ạ," Christopher miễn cưỡng nói.
"Con nghĩ là như thế."

"Ba cũng nghĩ vậy!" Ba nói với vẻ hài lòng đầy phiền muộn.

"Nghe này, con trai, những người may mắn có được nhiều mạng sống luôn luôn... bất di bất dịch... phải là những thầy bùa

tài ba. Hôm thứ bảy trước ba đã hiểu rõ rằng con là một trong số ấy. Đó là vì sao ba cho mời ông Gabriel de Witt. Hiện giờ Ngài Witt..."

Đến đây, ba hạ thấp giọng, lo lắng nhìn quanh toa xe bồ hóng như thể ba nghĩ Ngài Witt có thể nghe lỏm được.

"... là thầy bùa mạnh nhất thế giới. Ông ta có đến chín mạng sống. Chín mạng, Christopher à. Điều này khiến ông ấy đủ mạnh để kiểm soát việc thực hiện phép thuật trên khắp thế giới này và nhiều thế giới khác nữa. Chính phủ đã giao cho ông ấy nhiệm vụ này. Vì lý do đó, con sẽ nghe một số người gọi ông ấy là Chrestomanci. Đó là tên gọi chức vụ của ông ấy."

"Nhưng," Christopher hỏi "tất cả những chuyện này và cái ông *kress toe mancy* đó thì có dính dáng gì đến việc lôi con khỏi trường học cơ chứ?"

"Đó là vì ba mong Ngài Witt sẽ quan tâm đến trường hợp của con," ba nói. "Giờ đây ba là một người nghèo. Ba

chẳng làm được gì cho con cả. Ba đã hy sinh đáng kể để lo tiền trang trải cho tiến sĩ Pawson, vì ba nghĩ Ngài Witt đã sai khi ông ta nói con là một cậu bé bình thường với chỉ có một mạng sống. Hy vọng của ba là tiến sĩ Pawson có thể chứng tỏ ông ta sai, nhờ đó Ngài Witt sẽ được thuyết phục để nhận con vào làm nhân viên cho ông ta. Nếu ông ta chịu nhận, tương lai của con coi như được đảm bảo."

Nhận mình vào làm nhân viên ấy à? Christopher nghĩ. Giống như Oneir phải khởi đầu bằng chân chạy việc vặt để sau này nối nghiệp ba của nó ấy à?

"Con không nghĩ tương lai của con được đảm bảo theo cách đó đâu," nó nói.

Ba nhìn nó vẻ thương hại.

"Con nói cứ y hệt như mẹ. Một sự giáo huấn tốt sẽ cứu chữa được cái lối nhẹ dạ ấy thôi."

Điều này chẳng hề làm Christopher chấp nhận các kế hoạch của ba dễ dàng hơn. "Nhưng đó là do mình tự quyết định cơ mà!" Nó giận dữ nghĩ. "Việc này đâu

THẾ GIỚI KHỦ THỦY

liên quan gì đến mẹ!" Nó vẫn tiếp tục trong trạng thái sôi sục oán trách khi đoàn tàu hụ còi tiến vào Cambridge, và nó đi bộ cùng ba qua những con đường đầy những thanh niên trai tráng trong những bộ áo choàng giống như những người ở Xê-ri Bảy vẫn hay mặc. Họ đi qua những tòa nhà tháp khiến nó nhớ tới đèn Asheth, chỉ có điều là các tòa nhà ở Cambridge có nhiều cửa sổ hơn. Ba đã thuê phòng tại một nhà trọ - một nơi tăm tối, tồi tàn, bốc ra mùi thức ăn thừa.

"Hai cha con mình sẽ ở đây cùng nhau cho đến khi tiến sĩ Pawson chưa được cho con," ông bảo Christopher. "Ba đã mang theo hàng đống dụng cụ, do đó ba có thể đích thân để mắt đến sự an nguy của con."

Điều ba nói ra giống như dậy thêm một chiếc nắp lên nỗi khốn khổ giận dữ của Christopher. Nó tự hỏi không biết nó còn dám đến Điểm-Nằm-Giữa gặp Tacroy vào thứ Năm nữa hay không, khi có một thầy bùa người lớn để mắt tới nó một

Phép thuật phi thường

cách thận trọng như vậy. Đã vậy, giường nhà trọ thậm chí còn tệ hại hơn cả giường ở trên trường và cứ kêu kẽo kẹt mỗi lần nó cục cựa. Nó thiếp đi trong khi nghĩ sao mà mình khốn khổ thế không biết. Nhưng đó vẫn còn là lúc nó chưa đi gặp tiến sĩ Pawson. Gặp ông rồi, nó mới nhận ra rằng những nỗi khốn khổ của mình giờ mới thực sự bắt đầu.

Ba đưa nó đến nhà tiến sĩ Pawson trên đường Trumpington⁽¹⁾ vào lúc mười giờ sáng hôm sau.

"Sự uyên bác của tiến sĩ Pawson đôi khi khiến ông ta có cách ứng xử làm người khác bối rối," ba nói. "Mặc dù vậy, ba biết rằng ba có thể tin rằng con trai ba sẽ chịu đựng ông ta bằng sự lẽ độ đúng mực."

Điều này nghe qua đã thấy ớn. Đầu gối Christopher lẩy bẩy khi chị người hầu dẫn nó vào phòng của tiến sĩ Pawson. Đó là một căn phòng sáng, rất sáng, chất đầy những đồ đạc hổ lốn. Một giọng chói tai

1. Trumpington: Trâm-pinh-tân.

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

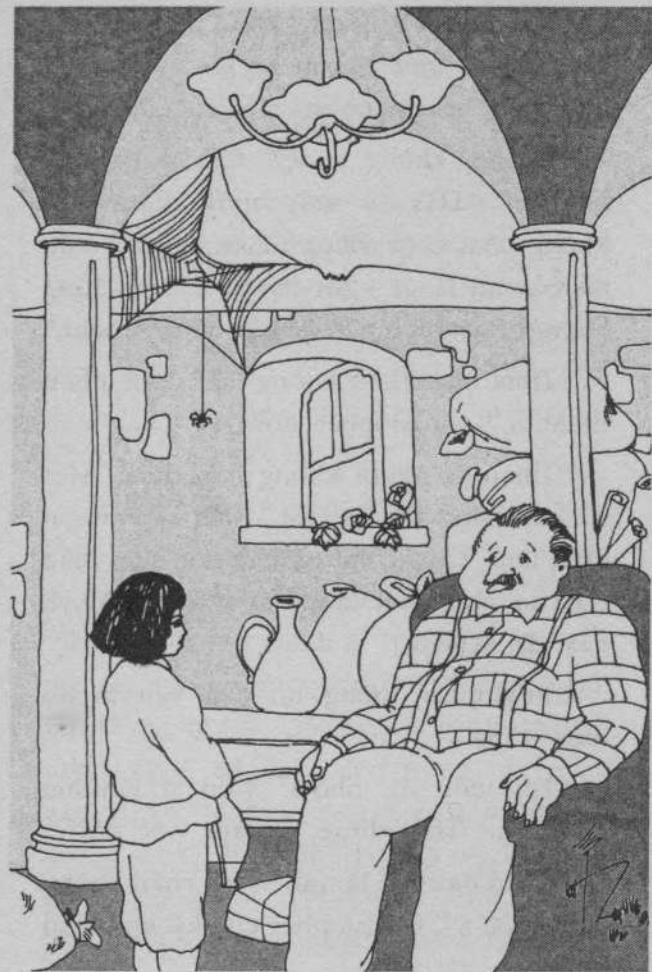
phát ra từ đống hổ lốn ấy.

"Đứng lại đó!"

Christopher ngơ ngác khụng tại chỗ.

"Không thêm bước nào hết. Và giữ yên mấy đầu gối coi, nhóc! Chúa ơi, cái thằng nhóc này sao cứ cựa quậy hoài!" Giọng chói tai gầm lên. "Mi không đứng yên thì ta khám cho mi thế nào được? Thôi được, nói gì thì nói đi?"

Thú lớn nhất trong đống hổ lốn là một chiếc ghế bành chù hụ. Tiến sĩ Pawson đang ngồi trên đó, không động弹 đến một sợi cơ nào ngoại trừ chiếc quai hàm bự màu tía hơi rung rung. Có lẽ ông ta mập quá, không sao di động nổi. Ông ta mập một cách phì nộn, đồ sộ, cục mịch. Cái bụng của ông ta trông như quả núi nhỏ căng phồng trong chiếc áo chẽn carô. Hai tay ông khiến Christopher nhớ tới những nải chuối màu tía mà nó từng thấy ở xê-ri Năm. Khuôn mặt ông cũng căng phồng, màu tía, từ đó nhìn ra hai con mắt mòng mọng nước, không có tí tình cảm nào.

Tiến sĩ Pawson đang ngồi trên đó...

THẾ Giới PHÙ THỦY

"Dạ thưa, ông có khỏe không ạ?" Christopher nói ngoan ngoãn, vì ba đã bảo rằng ba tin nó sẽ biết cư xử lễ độ.

"Không, không khỏe!" tiến sĩ Pawson hét lên. "Đây là một buổi khám chứ không phải cuộc viếng thăm xã giao. Vấn đề của mi là gì - Mi tên là Chant, đúng không? Phát biểu vấn đề của mi đi, Chant."

"Thưa ông, cháu không làm được phép thuật ạ," Christopher nói.

"Thiếu gì người không làm được. Một số bẩm sinh đã thế rồi," tiến sĩ Pawson quát lên. "Chant, mi có khả hơn thế. Biểu diễn ta xem đi. Đừng làm phép thuật và hãy để ta xem."

Christopher lưỡng lự, chủ yếu là do lúng túng.

"Tôi luôn đi, nhóc!" Tiến sĩ Pawson gầm lên. "Hãy đừng cố làm việc đó!"

"Cháu đâu thể làm điều mà cháu không làm được ạ," Christopher cực kỳ khó chịu nói.

"Đĩ nhiên mi làm được!" Tiến sĩ Pawson

Phép thuật phi thường

quát. "Đó là bản chất của phép thuật. Nhớ lấy điều đó. Tấm gương ở trên bàn cạnh mi. Hãy làm nó nâng lên và lè lẹ giùm đi!"

Nếu tiến sĩ Pawson hy vọng hù dọa Christopher để thành công thì ông ta đã thất bại. Christopher vấp vào bàn, nhìn chiếc gương thanh lịch giống khung bạc nằm trên đó, rồi xổ hết những thần chú và động tác mà nó đã học ở trường. Chẳng có gì xảy ra cả.

"Hừm," tiến sĩ Pawson lên tiếng. "Không làm việc đó lần nữa coi."

Christopher hiểu ra rằng, tiến sĩ nói thế thôi, nhưng chính là nó được yêu cầu thử lại một lần nữa. Nó thử, với hai cánh tay và giọng nói run rẩy, và nỗi khốn khổ tuyệt vọng cứ dâng lên trong nó. Điều này là vô vọng! Nó căm ghét ba đã lôi nó đi, để nó bị khủng bố bởi cái lão mập kinh khủng này. Nó muốn khóc, và nó phải tự nhắc nhở mình, y như thể nó là cô dâu trẻ của chính nó, rằng nó đã lớn tướng rồi đâu thể nào khóc nhè. Và,

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

giống như trước, chiếc gương chỉ đơn giản là nằm ì ra tại chỗ.

"Hừ," tiến sĩ Pawson nói. "Quay lại đi, Chant. Không, quay phải cơ, nhóc. Chậm thôi, để ta thấy toàn thân mi. Ngừng lại!"

Christopher dừng lại rồi đứng chờ. Tiến sĩ Pawson nhắm cặp mắt mong nước và xé cái cầm tia xuống. Christopher ngờ rằng ông ta đã ngủ gật. Trong phòng im phăng phắc, chỉ còn tiếng tích tắc của những chiếc đồng hồ lẩn trong đám đồ đạc hổ lốn. Hai chiếc đồng hồ đều thuộc loại để lộ tất cả các bộ phận, một chiếc trông cổ lỗ sī, chiếc kia bằng cẩm thạch chắc nịch trông cứ như tạc ra từ lăng mộ của ai đó. Christopher gần như giật bắn khi tiến sĩ Pawdon đột ngột quát vào mặt nó như sấm nổ.

"DỐC HẾT TÚI CỦA MÌ RA, CHANT!"

Sao cơ? Christopher nghĩ. Nhưng nó không dám trái lời. Nó bắt đầu hấp tấp dốc các túi của bộ vét-tông ra: đồng sáu pence của bác Ralph mà nó luôn luôn giữ bên mình, một đồng shilling của riêng nó,

Phép thuật phi thường

một chiếc khăn tay màu xám nhạt, một tờ ghi chép của Oneir về môn Đại số, và rồi nó moi đến những thứ đáng xấu hổ như một sợi dây, mấy cọng thun và những viên kẹo bơ dính đầy bông. Nó ngập ngừng.

"Lấy hết ra!" Tiến sĩ Pawson quát. "Moi hết tất cả các túi ra. Đặt tất cả lên bàn cho ta."

Christopher moi tiếp: một viên kẹo cao su, một mẩu viết chì, mấy hạt đậu cho chiếc ná bắn hạt của Fenning, một đồng ba penny bằng bạc mà nó không hề biết ở đâu ra, một viên kẹo ho, nùi bông, lại thêm nùi bông, sợi dây, một viên bi, một ngòi viết cũ, thêm những cọng thun, thêm nùi bông, thêm dây. Thế là hết.

Đôi mắt của tiến sĩ Pawson nhìn xoay vào nó.

"Chưa, chưa hết!!! Mì còn mang thứ gì khác nữa không? Kẹp cà-vạt. Bỏ cả món đó ra đi!"

Christopher miễn cưỡng tháo chiếc kẹp cà-vạt xinh xinh mà dì Alice đã tặng nó

TẾT GRÓI PHÙ THỦY

hồi Giáng Sinh. Nhưng đôi mắt của tiến sĩ Pawson vẫn tiếp tục xoi mói nó.

"A!" ông ta thốt lên. "Còn cái thứ ngu ngốc trên răng của mi nữa chứ. Bỏ luôn thứ đó ra đi. Tháo nó ra khỏi miệng mi và đặt lên bàn cho ta. Cái đồ quỷ đó đeo làm gì kia chó!"

"Để cho răng của cháu khỏi bị vẹo ạ,"

Christopher nói, khá bất mãn. Mặc dù nó rất ghét cái niềng răng, song bị phê phán vì cái niềng răng thì nó lại còn ghét hơn nữa.

"Răng vẹo thì đã làm sao?"

Tiến sĩ Pawson gào lên, rồi nhe hàm răng của chính ông ta ra. Christopher hơi lùi lại trước cảnh tượng trước mắt. Những chiếc răng của tiến sĩ Pawson có màu nâu và chúng đậm chia lởm chởm đủ mọi hướng giống như một hàng rào bị một con bò húc phải. Trong khi Christopher còn đang choáng váng trước hàm răng ấy, tiến sĩ Pawson gầm lên,

"Bây giờ hãy làm lại phép nâng đồ vật lên lần nữa coi!"

Phép thuật phi thường

Christopher khép hàm răng - có cảm giác chúng rất thẳng và rất êm khi không có chiếc niềng - rồi Christopher lại quay sang chiếc gương. Một lần nữa, nó nhìn tấm gương, một lần nữa nó đọc thần chú, và một lần nữa nó đưa hai tay lên cao. Và khi hai tay nó đưa lên, nó cảm thấy có thứ gì đó cũng dâng lên cùng - dâng lên bằng cả sự hồn học.

Mọi thứ trong phòng đều dâng lên ngoại trừ Christopher, chiếc gương, chiếc kẹp cà-vạt, chiếc niềng răng và những đồng tiền. Những thứ này trượt xuống sàn khi chiếc bàn trôi lên, nhưng chúng kịp được đón bởi tấm thảm cũng cuồn cuộn dâng lên sau chiếc bàn. Christopher vội vã bước khỏi tấm thảm, đứng nhìn mọi thứ đang dâng lên quanh nó - tất cả các đồng hồ, những chiếc bàn, những chiếc ghế, tấm thảm chùi chân, tranh ảnh, bình vại, đồ trang trí, và cả tiến sĩ Pawson nữa. Cả ông ta lẫn chiếc ghế hành của ông ta đều dâng lên một cách đầy ấn tượng, hệt như một trái bóng bay, cung vào cả trần nhà. Trần nhà oằn lên và

Phép thuật phi thường

ngọn đèn chùm bị vặn ngang, bong vôi vữa. Từ bên trên vọng xuống tiếng đồ vỡ, tiếng la hét, và tiếng rít mạnh của không khí. Christopher cảm giác mái nhà đã rời ra và đang trên đà bay lên trời, tiếp theo là các tầng gác. Đó là một cảm giác không thể tin nổi.

"NGỪNG LẠI ĐI!" Tiến sĩ Pawson rống lên.

Christopher hạ hai tay xuống, vẻ biết lối.

Lập tức, mọi thứ bắt đầu rơi rào rào trở lại. Những chiếc bàn đâm bổ xuống, những tấm thảm hạ dần, các bình vại, tranh ảnh và đồng hồ vỡ toang trên sàn nhà, vung vãi tứ phía. Chiếc ghế bánh của tiến sĩ Pawson rơi xuống cùng những thứ còn lại, tiếp nối bởi những mảnh của ngọn đèn chùm, song bản thân tiến sĩ Pawson lại hạ xuống êm ru, rõ ràng là nhờ ông đã thực hiện một phép thuật để phòng.

Ở bên trên, mái nhà rơi xuống như sấm sét. Christopher nghe thấy tiếng gạch

Cả ông ta lẫn chiếc ghế bánh của ông ta đều dang lên...

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

rơi và các ống khói vỡ toang, cũng như những tiếng va đập và tru tréo từ các tầng trên. Những bức tường ngăn phòng oằn ra làm bong cả vôi vữa, và bụi đất lảng xuống chầm chậm. Tiến sĩ Pawson ngồi giữa đống đổ nát và bụi mù, trồ mắt nhìn Christopher. Christopher nhìn lại ông ta, rất muốn phá lên cười.

Một bà cụ nhỏ bé chợt hiện ra trên chiếc ghế bánh đúc diện với chiếc ghế của tiến sĩ Pawson. Bà cụ mặc áo ngủ trắng và trùm một chiếc nón ren trên mái tóc bạc phơ. Bà khoén một nụ cười lạnh như thép với Christopher.

"Là cháu hả, bé," bà cụ bảo nó. "Mary-Ellen đang trong cơn chấn động đấy. Chớ có lắp lại như thế, nếu không ta sẽ đặt lên cháu Sự Trừng phạt. Ta vẫn còn nổi tiếng về Sự Trừng phạt của ta, cháu biết đấy."

Nói đoạn, bà cụ biến mất cũng đột ngột như lúc xuất hiện.

"Mẹ già của ta đấy," tiến sĩ Pawson nói. "Bình thường bà ấy nằm liệt giường,

Bà cụ mặc áo ngủ trắng và trùm một chiếc nón ren.

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

nhưng mi cũng thấy rồi, bà ấy đã bị dịch chuyển mạnh hệt như mọi thứ khác."

Ông ta ngồi xuống nhìn Christopher một hồi lâu và Christopher phải tiếp tục đấu tranh để không phá lên cười.

"Bạc!"

Cuối cùng tiến sĩ Pawson lên tiếng.

"Bạc gì ạ?" Christopher hỏi.

"Bạc," tiến sĩ Pawson nói. "Bạc chính là thứ đã ngăn trở mi, Chant ạ. Đừng hỏi ta 'vì sao' vào lúc này. Có lẽ chúng ta sẽ không bao giờ biết đến nơi đến chốn, nhưng sự thế thì không còn gì để nghi ngờ nữa. Nếu mi muốn làm phép thì mi phải hy sinh tiền xu bằng bạc, còn những đồng bằng thau và đồng sovereign thì không sao. Quẳng cái kẹp cà-vạt đó đi, và bỏ luôn cho ta cái niềng răng ngu ngốc đó đi."

Christopher nghĩ về ba, về nhà trường, về cricket trong cơn phẫn nộ dâng trào khiến nó đủ can đảm để nói:

"Nhưng cháu không nghĩ cháu muốn

Phép thuật phi thường

làm phép thuật, thưa ông."

"Có, mi muốn đấy, Chant," tiến sĩ Pawson nói. "Ít ra là trong tháng tới."

Và trong khi Christopher đang tự hỏi làm thế nào để cãi lại ông ấy được mà không có vẻ quá hỗn xược, tiến sĩ Pawson phát ra một tiếng gầm nữa.

"MI PHẢI ĐƯA MỌI THÚ TRỞ VỀ
NHƯ CŨ, NGHE CHUA CHANT!"

Và đó chính là điều Christopher phải làm. Suốt thời gian còn lại của buổi sáng, nó đi vòng vòng trong nhà, lên từng tầng lầu rồi di ra ngoài sân, trong khi tiến sĩ Pawson trượt theo sau nó trên chiếc ghế bành và chỉ vẽ nó cách yểm những đạo bùa để ngăn ngôi nhà sụp xuống. Tiến sĩ Pawson hình như chẳng bao giờ rời chiếc ghế bành của ông ta. Suốt thời gian Christopher ở cạnh ông, nó chẳng bao giờ thấy tiến sĩ Pawson bước đi. Khoảng giữa trưa, tiến sĩ Pawson cho chiếc ghế của ông ta trượt vào bếp, nơi một chị hầu phụ trách bếp núc đang ngồi thẩn thờ chậm nước mắt bằng tạp-dề giữa những vại bơ

T H E G R O I R H U T H U Y

vỡ nát, sữa đổ thành vũng, những mảnh chậu và những chiếc chảo móp méo.

"Cô ở đây không bị sao chứ?" Tiến sĩ Pawson lùa bâu. "Tôi đã yểm một đạo bùa cầm giữ lên những thứ thiết yếu nhất để đảm bảo bếp lò không bị cháy, gây hỏa hoạn cả căn nhà, đại loại là như thế. Lá bùa đã cầm cự được, đúng không? Ông nước không bị sao chứ?"

"Không sao ạ, thưa ông," chị hầu nắc lên. "Nhưng bữa trưa đã tiêu tung rồi ạ."

"Chúng ta dành phải ăn qua loa một bữa thôi," tiến sĩ Pawson nói.

Chiếc ghế bành của ông ta quay sang đối mặt với Christopher.

"Đến tối nay," ông ta nói, "căn bếp này phải được sửa chữa. Mà không phải bằng bùa cầm giữ. Mọi thứ phải như mới. Ta sẽ chỉ cho mi cách làm. Không thể để nhà bếp trở thành vô dụng được. Đó là nơi quan trọng nhất trong nhà."

"Chắc chắn là như vậy ạ, thưa ông," Christopher nhìn chiếc bụng quả núi của tiến sĩ Pawson, nói.

Phép thuật phi thường

Tiến sĩ Pawson nhìn nó:

"Ta có thể ăn trên trường," ông ta nói, "nhưng mẹ của ta cần các thứ dinh dưỡng của bà ấy."

Suốt thời gian còn lại của ngày hôm đó, Christopher lo sửa chữa căn bếp, gắn các vại bể trở lại, làm biến mất những chỗ móp méo trên mấy cái chảo, hàn một vết nứt nguy hiểm ở phía sau bếp lò. Trong khi nó làm việc, tiến sĩ Pawson ngồi trên chiếc ghế bành của ông ta, tự sưởi ấm cạnh bếp lò và quát tháo những câu như sau:

"Giờ thì gắn mấy quả trứng lại đi, Chant. Mi cần dùng phép nâng chúng lên trước đã, sau đó dùng phép khử bụi đất mà mi đã sử dụng cho món sữa. Sau nữa mới bắt đầu dùng phép hàn."

Trong khi Christopher lao động, chị hầu phụ trách bếp núc - mà rõ ràng còn sợ tiến sĩ Pawson hơn cả Christopher - lẩn vờn quanh nó, lo nướng một ổ bánh hay chuẩn bị một món nướng gì đó cho bữa tối.

Dù gì, ngày hôm ấy Christopher có lẽ cũng đã học được nhiều phép thuật hơn cả hai học kỳ rưỡi ở nhà trường. Đến tối thì nó kiệt sức. Tiến sĩ Pawson quát:

"Tạm thời mi về với cha mi được rồi đó. Ngày mai có mặt ở đây đúng chín giờ. Hãy còn phần còn lại của ngôi nhà để mà dọn đấy."

"Chúa ơi!" Christopher rên rỉ, quá rã rời vì vẫn phải giữ lẽ độ. "Ai giúp cháu được không? Cháu học xong bài rồi mà."

"Điều gì khiến mi nghĩ rằng chỉ có một bài học không thôi?" Tiến sĩ Pawson quát.

Christopher lết về phòng trọ, mang theo chiếc niềng răng, tiền bạc và chiếc kẹp cà-vạt gói trong chiếc khăn tay xám. Ba ngược lên nhìn từ mặt bàn có trải đầy những lá số tử vi.

"Ôn không?"

Ba hỏi với vẻ háo hức trang nghiêm.

Christopher buông mình xuống chiếc ghế khập khiễng.

"Là bạc ạ," nó nói. "Bạc đã ngăn trở

phép thuật của con. Và con mong rằng con có được nhiều mạng sống vì với cái đà này thì tiến sĩ Pawson sẽ giết chết con mãi thôi."

"Bạc à?" Ba nói. "Trời ơi! Trời ơi là trời!"

Ông rất buồn bã và giữ im lặng suốt thời gian dùng món súp bắp cải và xúc xích mà nhà trợ cấp cho để làm bữa tối. Sau bữa ăn, ba nói:

"Con trai của ba, ba có điều này phải thú nhận với con. Đó là do lỗi của ba mà đồ bạc đã ngăn trở phép thuật của con phát huy tác dụng. Ta không chỉ yểm bùa lá số tử vi của con hồi con mới sinh, mà còn yểm mọi đạo bùa khác mà ta biết để đoán tương lai của con. Và con có thể hình dung được đấy, ta đã khiếp sợ thế nào khi mỗi tiên đoán đều báo trước rằng bạc đối với con đồng nghĩa với sự nguy hiểm hay cái chết."

Ba dừng lại, gõ gõ mấy ngón tay lên những lá số tử vi, thẩn thờ nhìn bức tường.

"Argent⁽¹⁾," ông nói, vẻ đăm chiêu. "Argent có nghĩa là bạc. Có khi nào ba sai không nhỉ?" Ông râu rի so người lại. "Bây giờ ba muốn làm chuyện gì thì cũng đã quá muộn rồi ngoại trừ việc cảnh giác con lần nữa chờ có dây dưa gì đến bác Ralph của con."

"Nhưng tại sao lại là lỗi của ba ạ?"

Christopher hỏi, rất khó chịu về chiêu hướng mà suy nghĩ của ba đang tiến tới.

"Lẽ ra ba phải hiểu rằng ta không thể nào lẩn tránh được số phận," ông nói "Ba đã yểm những đạo bùa mạnh nhất và dồn toàn bộ quyền năng của ba để làm cho bạc không tác hại gì tới con. Bạc – hay mọi tiếp xúc với bạc – hình như lập tức biến con thành một người bình thường, không có chút tài năng phép thuật nào... và giờ đây ba thấy rằng điều đó có thể gây ra những nguy hiểm của nó. Ba dám cá là con không thể làm phép khi con chạm vào bạc, đúng vậy không?"

1. Argent: Đây cũng là họ của bác Ralph.

Christopher nhoẻn một nụ cười rã rời.

"Vâng ạ! Rất đúng đấy ạ."

Ba rạng rỡ lên chút đỉnh.

"Thật là nhẹ nhõm. Thế thì sự hy sinh của ba không phải là uổng phí. Chắc con cũng biết rồi đấy, Christopher, ba đã để mất tiền của mẹ con và tiền của chính ba một cách ngu ngốc bằng cách đầu tư vào những nơi mà các lá số tử vi của ba bảo ba phải đầu tư."

Ông buồn bã lắc đầu.

"Các lá số tử vi luôn bất trắc, đặc biệt là trong chuyện tiền bạc. Cho nên ba đã tiêu tùng. Ba tự xem mình là một kẻ thất bại. Con là tất cả những gì ba còn lại trong đời, con trai ạ. Ba mà còn biết đến thành công nào thì ba chỉ có thể biết được qua con mà thôi."

Nếu Christopher không quá mệt mỏi, hắn nó đã nhận ra rằng điều này dứt khoát là đáng ngại. Mặc dù rã rời, nó vẫn thấy bức bối vì ba mong muốn nó sống vì ba chứ không phải vì chính nó. Nó tự

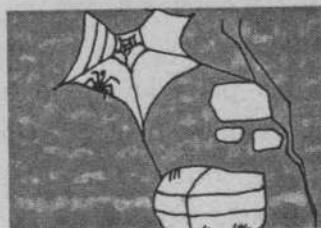

TẾT GỒI PHÙ THỦY

hỏi, nếu dùng phép thuật để tự biến mình thành một cầu thủ danh tiếng thì liệu có công bằng không? Có phép thì muốn đưa bóng đi đâu mà chẳng được. Liệu ba có xem đó là sự thành công hay không? Nó biết rất rõ rằng ba sẽ không nghĩ như thế.

Lúc này, mắt nó nhắm nghiền lại, đầu nó lắc lia lịa. Khi ba bảo nó về giường, Christopher nằm vật lên tấm đệm nhún và ngủ như say như chết. Nó đã muốn, thành thực muốn, đến Điểm-Năm-Giữa và kể cho Tacroy tất cả những chuyện đã xảy ra, nhưng nó lại quá mệt mỏi, hoặc quá sợ ba đoán được. Dù là lý do gì đi nữa, tối hôm đó nó đã không có bất cứ dạng giấc mơ nào.

CHƯƠNG MƯỜI

Những tuần tiếp sau đó, tiến sĩ Pawson bắt Christopher làm việc nặng nhọc để sửa chữa ngôi nhà đến mức tối nào nó cũng nằm vật xuống giường, rã rượi đến mức chẳng thể nào mơ được. Sáng nào Christopher đến, tiến sĩ Pawson cũng đang ngồi chờ sẵn nó trên chiếc ghế bành của ông ta trong căn phòng lớn.

"Làm việc đi, Chant!" Ông ta nạt.

Christopher thường đáp lại:

"Vậy sao, thưa ông? Thế mà cháu cứ tưởng ngày hôm nay sẽ là một ngày nhàn nhã giống như hôm qua chớ!"

Điều kỳ lạ ở cái ông tiến sĩ Pawson

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

này là ở chỗ ông ta chẳng giận dữ chút nào trước những lời nhận xét kiểu đó. Khi Christopher đã quen với ông ta, nó phát hiện ra rằng cái ông tiến sĩ Pawson này thích người ta phản kháng lại mình. Và khi đã phát hiện ra điều đó, Christopher thấy nó không thực sự thù ghét gì tiến sĩ Pawson - hoặc nếu có thì cũng giống như cái kiểu thù ghét một tiếng sấm lớn khiến cho nó giật mình mà thôi. Nó cũng phát hiện rằng nó rất thích công việc sửa chữa nhà, mặc dù điều mà nó thực sự thích là làm được phép thuật một cách có hiệu quả.

Mỗi phép thuật mà nó làm đều có công năng thực tiễn. Điều này làm cho phép thuật trở nên lý thú hơn hẳn so với những thứ ngu ngốc mà nó được dạy ở trên trường. Và việc lao động nặng nhọc cũng trở nên dễ dàng chấp nhận hơn nhiều, khi nó có thể nói được với tiến sĩ Pawson những câu mà gấp mấy thầy giáo trên trường thì họ sẽ vặt lỗ tai nó và dọa đánh đòn vì tội xấc xược.

Phép thuật phi thường

"Chant!"

Tiến sĩ Pawson gầm lên từ chiếc ghế bành của ông ta giữa bãi cỏ.

"Chant! Các ống khói lò sưởi phía bên phải bị vẹo."

Christopher đang đánh đu trên đám gạch ngói của mái nhà, run rẩy trong gió lạnh. Hôm đó trời đổ mưa, cho nên nó phải vừa làm việc vừa bảo vệ đạo bùa che chắn cho mái nhà và bãi cỏ. Và nó đã phải dựng ống lò sưởi cho thẳng trở lại đến những bốn lần liền.

"Nhân tiện, ông có muốn biến chúng thành vàng luôn không ạ?"

"Đừng có nói vớ vẩn, ta bắt mi phải làm thật bây giờ!" Tiến sĩ Pawson nạt.

Khi Christopher phải sửa chữa đến phòng của mẹ tiến sĩ Pawson, nó đã phạm sai lầm khi thử sử xụ với cụ bà Pawson theo cùng cái lối như thế. Bà cụ đang ngồi dựa trên chiếc giường đựng đầy những vội vữa rơi xuống từ trần nhà. Bà đang đan lát một thứ gì đó dài ngoằng và rắn ri, trông bà rất thoải mái và tinh tại.

TẾT GÓI PHÙ THỦY

"Ta đã cứu được chiếc mục kinh, cậu bé ạ," bà nói với nụ cười hài lòng, "nhưng các quyền năng của ta cũng chỉ làm được có thể. Hãy làm ơn sửa giúp ta cái bô trước tiên, và hãy biết rằng mi may mắn lắm đấy, nhóc, bởi vì ta chưa dùng đến nó. Nó nằm dưới gầm giường đấy!"

Christopher khẽ ra ba mảnh vỡ màu trắng và bắt tay vào làm việc.

"Hàn cho ngay ngắn đấy nhé!"

Cụ bà Pawson nói, các cây kim đan của bà khua lách cách.

"Hãy làm sao để tay cầm không cong queo và cái viền vàng quanh mép phải thật đều vào. Làm ơn đừng để sót những chỗ móp méo bất tiện hay những chỗ phình ra khó nhìn, nhớ đấy nhé cậu bé."

Giọng bà nghe nhân từ, dễ chịu và cứ làm ngắt nửa chừng câu thần chú Christopher đang đọc. Một hồi sau, Christopher châm chọc hỏi:

"Bà có muốn nạm nó bằng kim cương luôn thể không? Hay cháu chỉ cần tạo

Phép thuật phi thường

hình một bó hồng nhỏ dưới đáy là được rồi?"

"Cảm ơn cháu," cụ bà Pawson nói. "Hãy cho ta bó hoa hồng nhỏ. Đó là một ý tưởng dễ thương đấy."

Tiến sĩ Pawson, trên chiếc ghế hành của ông ta gần đó, tỏ ra đầy hân hoan trước sự thất bại của Christopher:

"Cứ châm chọc thì chẳng bao giờ được việc đâu, Chant ạ," ông ta gầm gừ. "Những bông hồng đòi hỏi phải có một đạo bùa sáng tạo. Nghe cho kỹ đây."

Sau đó, Christopher phải dọn dẹp đến phòng của cô hầu. Rồi nó phải hàn tất cả các đường ống. Đến Chủ nhật, tiến sĩ Pawson cho nó nghỉ một ngày để ba đưa nó đi lễ. Giờ đây, khi đã biết mình có thể làm gì, Christopher nghịch ngợm với ý tưởng làm cho chóp nhà thờ cháy ra giống như nến, song nó chẳng bao giờ có đủ gan để làm việc đó khi có ba nghiêm trang bước cạnh nó. Thay vào đó, nó thử nghiệm bằng những cách khác.

Mỗi sáng, trong khi đi bộ dọc phố

Trumpington, nó thử hóa cho các cái cây dọc hai bên đường biến thành những hình thù khác. Nó làm việc này giỏi đến mức từ lâu nó đã có thể hóa phép khiến cho đám cây cối ấy xếp thành hàng dài, di chuyển dọc con phố, rồi tập trung lại thành một cánh rừng ở cuối đường.

Ban đêm, mặc dù mệt mỏi, nó vẫn không thể cưỡng được việc làm phép để bữa tối của nhà trợ trở nên ngon miệng hơn. Nhưng phép thuật thực phẩm không dễ dàng chút nào.

"Mấy ngày nay họ bỏ thứ gì vào mấy khoanh xúc-xích ấy nhỉ?" Ba nhận xét.
"Chúng sặc mùi dâu tây."

Rồi cũng đến cái buổi sáng, khi tiến sĩ Pawson la lên từ chiếc ghế bành của ông ta trong căn phòng lớn:

"Tốt lắm, Chant, đến chiều là mi có thể kết thúc việc sửa chữa được rồi. Buổi sáng ta sẽ dạy mi vài phép chế ngự."

"Chế ngự à?"

Christopher hỏi cọc lốc. Lúc này, ngôi nhà đã gần sửa xong xuôi và nó đang hy vọng tiến sĩ Pawson chẳng bao lâu nữa cũng sẽ thôi khó dễ nó.

"Đúng vậy," tiến sĩ Pawson gầm gừ. "Bộ mi tưởng ta thả mi ra ngoài thế giới mà không dạy cho mi chế ngự các quyền năng của mi sao? Như mi bây giờ thì mi đang là mối đe dọa cho tất cả mọi người. Và đừng có nói với ta rằng mi chưa thử tưởng tượng mi có thể làm gì, bởi lẽ ta không tin mi đâu."

Christopher nhìn xuống chân, nghĩ về điều nó vừa làm với các ngọn cây trên phố Trumpington.

"Cháu chưa làm gì đáng kể cả, thưa ông."

"Còn chưa đáng kể à! Lũ nhóc bọn mi thì biết gì là kiềm chế!" Tiến sĩ Pawson nói. "Di vào vườn. Chúng ta sẽ làm cho gió nổi lên, và mi sẽ học cách làm việc đó mà không phải di chuyển quá nhiều như một con cỏ vậy."

Hai người đi vào vườn, nơi Christopher làm nổi dậy một trận cuồng phong. Nó nghĩ điều này giúp thể hiện khá tốt các xúc cảm của nó. May thay trận gió chỉ rất nhỏ thôi, hủy hoại được có mỗi một luống hồng. Tiến sĩ Pawson hủy cơn gió bằng một cú vỗ bằng đôi tay như nải chuối tím của ông:

"Làm lại coi, Chant."

Học chế ngự rất chán, nhưng lại đỡ mệt hơn rất nhiều. Rõ ràng tiến sĩ Pawson biết điều đó. Ông bắt đầu lập bài tập cho Christopher về nhà làm mỗi tối. Lần nào cũng vậy, chỉ sau khi đã tháo xong mấy món bùa ra khỏi những đám bài tập lùng nhùng do ông tiến sĩ bày ra, Christopher mới cảm thấy như lần đầu tiên trong đời mình còn tí não sót lại để mà nghĩ ngợi. Việc đầu tiên là nó nghĩ về bạc. Việc giữ trong túi đồng sáu pence của bác Ralph đã từng ngăn nó không làm được gì nhiều, và chiếc niềng răng đáng ghét kia lại còn ngăn nó nhiều hơn nữa. Thật là uổng phí! Hèn gì nó không thể mang sách

đến cho Thánh Nữ cho đến khi Matron tháo chiếc niềng ra cho nó.

Hắn là nó đã dùng phép thuật để đến các Bất-Kỳ-Đâu trong suốt bấy nhiêu năm mà không hề hay biết - hoặc giả là nó cũng biết, nhưng lại theo một cách ngầm ngầm nào đó. Tacroy đã biết và anh ta đã tỏ ra rất thán phục. Và Thánh Nữ hắn cũng nhận ra khi chiếc vòng bạc của con bé biến Christopher thành ma. Đến đây, Christopher cố nghĩ tiếp về Thánh Nữ, nhưng nó nhận ra rằng thay vào đó nó vẫn cứ nghĩ về Tacroy. Tacroy đến giờ này hắn đang đi vào cơn hôn mê một cách vô ích suốt ba tuần lễ liền. Tacroy xem nhẹ chuyện đó, nhưng Christopher vẫn cho rằng đi vào một cơn hôn mê như thế thể nào cũng làm tổn hại cho người ta. Nó thực sự phải cho bác Ralph biết điều gì đã xảy ra.

Christopher liếc sang ba, lúc này đang căm cụi làm việc với cây viết đặc biệt ghi dấu những biểu tượng đặc biệt trên các lá tử vi dưới ngọn đèn dầu lớn. Nó bắt

T H E G R O I R I U TH Y

đầu viết thư cho bác Ralph, giả tảng như đang làm bài tập về nhà. Ngọn đèn dầu soi bóng khuôn mặt ba, xua đi cái vẻ nhếch nhác và làm cho ông trông tốt bụng và nghiêm khắc một cách khác thường. Christopher khó chịu tự nhủ rằng ba và bác Ralph chẳng qua là chỉ không ưa nhau. Hơn nữa, ba thật ra có cẩm nô không được viết thư cho bác Ralph đâu!

Dù vậy, vẫn phải mất nhiều đêm mới viết được lá thư. Christopher không muốn tỏ ra bất trung với ba. Cuối cùng, nó chỉ đơn giản viết rằng ba đã đem nó đi khỏi trường để đưa đến tiến sĩ Pawson dạy dỗ. Phải tốn rất nhiều công sức mới viết ra được một lá thư ngắn như thế. Ngày hôm sau, trên đường ra phố Trumpington, nó bỏ thư với cảm giác nhẹ nhõm và doan chính.

Ba ngày sau đó, ba nhận được một lá thư của mẹ. Christopher có thể thấy ngay lập tức qua nét mặt của ba rằng bác Ralph đã báo với mẹ rằng hai cha con đang sống ở đâu. Ba quẳng lá thư vào lửa

Phép thuật phi thường

rồi với lấy chiếc nón.

"Christopher," ông nói, "hôm nay ba sẽ đi cùng con đến chỗ tiến sĩ Pawson."

Câu này khiến Christopher tin chắc rằng cả mẹ cũng đang ở Cambridge. Khi bước cạnh ba trên phố Trumpington, nó cố xác định cảm xúc của nó về điều này là như thế nào.

Nhưng nó chẳng có nhiều thời gian để nghỉ ngơi. Một cơn gió mạnh phảng phất mùi hoa hồng quét quanh hai cha con, hất Christopher sang bên và thổi chiếc nón của ba văng khỏi đầu. Ba làm một động tác để chồm theo chiếc nón – giờ dang lăn dưới gầm xe của người nấu rượu – rồi, thay vào đó, quay phắt lại, chộp lấy cánh tay Christopher.

"Mũ nón có mất cũng chẳng sao," ông nói. "Cứ đi tiếp đi, con trai."

Hai cha con đi tiếp giữa những cơn gió rát, quất vào họ dữ dội. Christopher cảm thấy gió như đang cố xoáy quanh nó để bứt nó ra khỏi ba. Nếu không có ba vẫn

T H E GiỎI PHÙ THỦY

nấm chặt tay nó, hẳn là nó đã bị thổi bay đi dọc con đường. Nó thấy ấn tượng quá. Nó không ngờ phép thuật của mẹ lại mạnh đến như thế.

"Con có thể chế ngự được nó nếu ba muốn," nó gọi ba giữa tiếng ồn ào. "Tiến sĩ Pawson đã dạy con cách chế ngự gió."

"Không được đâu, Christopher."

Ba thở gấp, vẻ nghiêm khắc. Trong ông kỳ lạ và vô cùng nhếch nhác với chiếc áo choàng pháp phoi và mái tóc bị thổi bay khắp tứ phía.

"Người quân tử không bao giờ dùng phép thuật chống lại phụ nữ, nhất là khi đó lại là mẹ của mình."

Christopher cảm thấy rằng, trong trường hợp của họ, người quân tử chỉ tổ gây khó khăn cho mình một cách vô lý. Gió thổi mạnh hơn rồi mạnh hơn nữa khi họ càng đến gần cổng nhà của tiến sĩ Pawson. Christopher nghĩ hai cha con sẽ chẳng bao giờ vét qua được mét cuối cùng. Ba buộc phải nấm lấy trụ cổng để giữ cho hai cha con ở yên trong khi ông tìm cách mở chốt.

Phép thuật phi thường

Ngay lúc đó, gió thực hiện một cú giật hung bạo cuối cùng. Christopher cảm thấy chân mình nhắc bổng lên khỏi mặt đất và biết rằng nó sắp sửa bị bứt đi.

Nó vừa kịp lúc làm cho mình trở nên cực kỳ nặng. Nó làm điều này bởi lẽ đó thực sự là một cuộc tranh đấu, và nó không muốn ở về phía bên thua. Nó hoàn toàn không thấy phiền phức gì nếu gặp mẹ. Nhưng nó rất mong ba sẽ không để ý thấy những vết lõm khá lớn mà đôi chân nó để lại trên mặt đất ngay phía ngoài cánh cổng.

Sau cánh cổng, gió không còn thổi nữa. Ba vuốt lại tóc và giật chuông.

"A!"

Tiến sĩ Pawson la lên từ chiếc ghế hành của ông trong khi Mary-Ellen đang mở cửa.

"Rắc rối mà ta đoán trước đã qua đi, ta hiểu. Chant, làm ơn lên lầu đọc kinh cho mẹ của ta trong khi ta nói chuyện với ba mi."

Phép thuật phi thường

Bà buộc phải nấm lầy trụ cổng
để giữ cho hai cha con ở yên...

Christopher bước lên lầu thật chậm rãi, hy vọng có thể nghe lóm được hai người nói với nhau điều gì. Tất cả những gì nó nghe thấy chỉ là giọng của tiến sĩ Pawson, khó mà không âm ī.

"Suốt một tuần lễ, tôi đã tiếp xúc hàng ngày, nhưng họ vẫn không thể..."

Sau đó, cánh cửa được khép lại.

Christopher lên lầu, gõ vào cửa phòng cụ bà Pawson.

Bà cụ đang ngồi trên giường đan lát.

"Vào đi và hãy ngồi trên chiếc ghế đó để ta nghe được cháu," bà nói bằng giọng nhân từ và nhoẻn một nụ cười hiền hòa nhưng lạnh lạnh buốt.

"Kinh Thánh ở trên bàn đầu giường. Cháu bé, cháu hãy đọc từ đoạn đầu Cựu Ước, để xem cháu sẽ đọc đến đâu. Ta nghĩ các cuộc thương thảo sẽ mất nhiều thời gian đấy. Những chuyện thế này thì luôn luôn là như vậy."

Christopher ngồi xuống và bắt đầu đọc. Nó đang ngắc ngứ giữa đoạn nhân

THẾ Giới RÙ THỦY

vật này khai sinh ra nhân vật kia thì Mary-Ellen bước vào, mang theo cà-phê và bánh quy, đem lại cho nó một khoảnh khắc giải lao đáng quý. Mười phút sau, cụ bà Pawson bắt tay vào đan lát và nói:

"Đọc tiếp đi cậu bé."

Khi Christopher đọc qua đoạn Sodom và Gomorrah và bắt đầu bị khan giọng thì cụ bà Pawson ngả mái đầu bạc sang một bên và nói:

"Ngừng lại đi, cậu bé. Họ gọi cháu xuống phòng đọc sách dưới nhà đấy."

Nhẹ nhõm hẳn và cực kỳ tò mò, Christopher đặt cuốn Kinh Thánh xuống, phóng thẳng xuống tầng trệt. Ba và tiến sĩ Pawson đang ngồi đối diện nhau trong căn phòng chật ních đồ đặc của tiến sĩ Pawson. Căn phòng đã trở nên hỗn độn còn hơn cả mấy tuần trước, bởi lẽ nó chất đống những mảnh đồng hồ và đồ trang trí từ khắp nơi trong nhà, chờ Christopher sửa chữa. Giờ đây trông căn phòng lộn xộn kinh khủng. Những chiếc bàn và những tấm thảm được đẩy sát vô bờ tường, chừa

Phép thuật phi thường

ra một mảng rộng những tấm lát sàn trống trơn với một hình vẽ bằng phấn ở bên trên. Christopher tò mò nhìn hình vẽ, tự hỏi không biết nó có liên quan gì đến mẹ không. Đó là hình một ngôi sao năm cánh bên trong một vòng tròn. Nó nhìn ba, lúc này rõ ràng dang hớn hở về chuyện gì đó, rồi nó nhìn sang tiến sĩ Pawson, trông vẫn như thường ngày.

"Có tin mới cho mi đấy, Chant," tiến sĩ Pawson nói. "Ta đã tiến hành nhiều thí nghiệm trên mi trong những tuần qua - đừng nhìn ta chầm chặp như thế, nhóc, mi đâu biết ta làm chuyện đó - và mọi thí nghiệm kể trên đều nói lên rằng mi có chín mạng sống. Chín mạng và một vài phép thuật mạnh nhất mà ta chưa từng gặp. Dĩ nhiên ta đã liên lạc với Gabriel de Witt. Ta được biết, từ nhiều năm qua, ông ấy đang tìm kiếm một người nối nghiệp. Dĩ nhiên, ta rất khinh bỉ cái cách mà họ đã thử nghiệm mi mà chẳng rút ra được gì cả. Đúng là một lũ quan liêu. Cần phải đặt bom thì may ra mới buộc được bọn chúng thay đổi đầu óc. Cho nên hôm nay,

sau khi việc rắc rối với mẹ của mi đã cho chúng ta một cái cớ cần thiết, chúng ta đã mắng vô mặt tui quan liêu kia. Chúng nó đã phải co vòi, Chant. Chúng đã gửi tới đây một tên để đưa mi đến lâu đài Chrestomanci ngay bây giờ."

Ba của Christopher muốn òa ra như không thể kìm lại được:

"Đó chính là những gì ba mong mỏi, con trai của ba! Ngài Gabriel de Witt sẽ trở thành người bảo vệ hợp pháp cho con, và dĩ nhiên con sẽ trở thành một Chrestomanci kế nhiệm."

"Một Chrestomanci kế nhiệm."

Christopher lặp lại. Nó chăm chăm nhìn Ba, biết rằng giờ đây nó chẳng còn cơ may nào để tự quyết định về sự nghiệp của mình. Tất cả đã được định đoạt, sắp xếp. Những hình dung về bản thân như một cầu thủ cricket nổi danh đã phai nhòa, rơi rụng, và biến thành tro bụi.

"Nhưng con không muốn..."

Ba nghĩ Christopher đã không hiểu ý.

"Con sẽ trở thành một nhân vật rất quan trọng," ông nói. "Con sẽ giám sát toàn bộ phép thuật trên thế giới này và ngăn chặn mọi tác hại gây ra bằng phép thuật."

"Nhưng..." Christopher giận dữ toan nói tiếp.

Quá muộn mất rồi. Hình dáng mờ ảo của một người đang định hình bên trong ngôi sao năm cánh. Cái hình ảnh đó rắn lại thành một anh chàng mập míp và nhợt nhạt với khuôn mặt dài ngoằng, trịnh trọng trong bộ đồ màu xám với chiếc cổ áo lớn hổ bột trông như quá chật đối với anh ta. Anh ta mang theo một vật giống như kính viễn vọng. Christopher nhận ra anh ta. Anh chàng này là một trong những người có mặt trong căn phòng bệnh viện sau khi mà mọi người tưởng Christopher đã chết.

"Chúc buổi sáng tốt lành," anh ta nói, bước ra khỏi ngôi sao. "Tên tôi là Flavian Temple⁽¹⁾. Ngài Witt gửi tôi tới đây để

1. Flavian Temple: Phla-vi-ân Tem-pơ.

THẾ Giới RÙ THỦY

xem xét ứng viên của các ông."

"XEM XÉT NÓ ĐI!" Tiến sĩ Pawson quát. "Ta đã làm việc đó rồi! Các người nghĩ ta là ai?"

Ông ta nhíu đôi mắt giận dữ, quay sang ba tìm đồng minh.

"Đó quan liêu."

Flavian Temple rõ ràng ngán tiến sĩ Pawson chẳng thua kém gì Christopher. Anh ta hơi chùng lại một chút.

"Vâng, thưa tiến sĩ, chúng tôi biết ông đã xem xét. Nhưng tôi nhận được chỉ thị phải kiểm tra lại các phát hiện của ông trước khi hành động. Nếu cậu bé này chịu vui lòng bước vào ngôi sao năm cánh..."

"Tôi luôn đi, con trai," ba nói. "Đứng vào trong ngôi sao đi con."

Với cảm giác vô vọng, giận dữ, Christopher bước vào hình vẽ bằng phấn rồi đứng đó trong khi Flavian Temple rọi cái vật giống như kính viễn vọng vào nó. Hắn phải có cách nào đó để mình trông

Christopher bước vào hình vẽ bằng phấn
rồi đứng đó ...

TẾT GRÓI RÙ THỎ

như chỉ có một mạng sống, nó nghĩ. Nhất định phải có! Nhưng nó chẳng biết phải làm thế nào.

Flavian Temple cau mày.

"Tôi chỉ thấy cậu ấy có bảy mạng thôi."

"Nó đã bị mất hai mạng rồi, đồ ngốc mập ú!" tiến sĩ Pawson gầm lên. "Điều đó không nói lên gì với mi sao? Nói cho hắn biết đi, Chant."

"Em đã bị mất hai mạng."

Christopher thấy mình đang lặp lại. Trong hình vẽ hắn phải có một phép thuật nào đó, nếu không nó đã chối bỏ tất cả.

"THẤY CHUA?" Tiến sĩ Pawson rống lên.

Flavian Temple cố xoay sở để biến cái nhăn mặt thành cái cúi chào của cảnh sát.

"Tôi đã thấy rồi, thưa tiến sĩ. Trong trường hợp này, dĩ nhiên tôi sẽ phải đưa cậu bé ấy đến cho Ngài Witt để phỏng vấn."

Phép thuật phi thường

Christopher phấn khởi hắng lên khi nghe nói thế. Có thể rốt lại mọi sự vẫn chưa được định đoạt. Nhưng ba hình như nghĩ rằng mọi sự đã định đoạt rồi. Ông bước đến, choàng một cánh tay qua vai Christopher.

"Tạm biệt nhé, con trai. Việc này khiến ba rất hạnh diện và sung sướng. Chào tạm biệt tiến sĩ Pawson đi con."

Tiến sĩ Pawson cũng xử sự như thể mọi sự đã được định đoạt. Chiếc ghế của ông ta trượt tới, rồi ông chìa ra cho Christopher một ngón tay quả chuối tía chàm vầm.

"Tạm biệt, Chant. Đừng để ý đến cái lối quan liêu hành chính của họ.Tên Flavian đó chỉ là một viên công chức ngu dốt như tất cả lũ công chức còn lại."

Khi Christopher bắt cái ngón tay màu tía đó, cụ bà Pawson chợt hiện ra, ngồi trên tay chiếc ghế bành của tiến sĩ Pawson trong chiếc áo ngủ trắng nhau nhè, cầm theo món đồ đan cuộn thành bó rắn ri.

"Tạm biệt cậu bé," bà nói. "Cháu đọc

rất hay. Đây là món quà ta đã đan cho cháu. Nó có chứa đầy những đạo bùa hộ mệnh."

Bà nghiêng tối, quấn mòn đồ đan quanh cổ Christopher. Đó là một chiếc khăn quàng cổ dài chừng ba mét, vần vện những màu sắc cầu vồng.

"Cảm ơn bà," Christopher lẽ phép nói.

"Nào ta đi... ơ, Christopher... nhưng đừng rời khỏi ngôi sao năm cánh đấy nhé," Flavian nói.

Anh ta bước trở vào cái dấu hiệu viết bằng phấn, chiếm đến hơn một nửa chỗ để đứng, rồi nắm lấy cánh tay Christopher để giữ nó đứng được ở trong đó. Cụ bà Pawson vãy vãy một cánh tay khô héo. Và, không kịp nói thêm lời nào, Christopher thấy mình đã ở một nơi nào đó rất khác. Vụ này thậm chí còn làm cho nó bối rối hơn cả khi nó bị ba lôi ra khỏi trường.

Nó và Flavian đang đứng trong một ngôi sao năm cánh lớn hơn nhiều. Ngôi sao được xây bằng gạch ở trên sàn một khu vực cao ráo với mái vòm bằng kính

tít tắp ở trên đầu. Dưới mái vòm kính, một cầu thang cẩm thạch hồng tráng lệ lượn lên tầng kế tiếp. Những cánh cửa đường bệ, rộng như tấm panô, với những bức tượng khắc phía trên, mở ra khắp mọi hướng. Cánh cửa đường bệ nhất có treo một chiếc đồng hồ phía trên, cùng với bức tượng, và một chùm đèn pha lê khổng lồ treo dưới mái vòm kính thành một chuỗi dài. Khi quay lại nhìn, Christopher thấy phía sau nó là một cửa chính rất lớn. Nó hiểu rằng nó đang ở gian đại sảnh của một tòa lâu đài khổng lồ, nhưng chẳng ai kịp nghĩ đến việc thông báo cho nó biết nó sẽ phải đến nơi đâu.

Có mấy người đang đứng quanh ngôi sao năm cánh, chờ đón Flavian và nó. Và cả những người này trông cũng đường bệ và ấm đậm nốt! Christopher nghĩ thế. Tất cả bọn họ, đàn ông cũng như phụ nữ, đều mặc đồ đen hoặc xám. Cánh đàn ông với những cổ áo và cổ tay trắng sáng, còn cánh phụ nữ đều đeo những chiếc găng ren hở ngón màu đen rất tươm tất. Christopher cảm nhận mắt của họ rơi vào

Phép thuật phi thường

Có mấy người đang đứng quanh ngôi sao năm cánh...

nó, đánh giá nó, dè bỉu nó, dòm dò nó một cách lạnh lùng. Nó co rúm lại thành một cậu bé nhếch nhác rất nhỏ bé dưới những ánh mắt ấy và chợt nhận ra rằng từ khi rời khỏi trường tới giờ nó vẫn mặc có mỗi một bộ đồ.

Nó chưa biết làm gì hơn là nhòm ngó xung quanh thì một người đàn ông có mớ râu xám nhỏ và nhọn bước tới chỗ nó, lấy đi chiếc khăn choàng rằn ri trên cổ nó.

Christopher đang nghĩ ông này chính là Ngài Gabriel de Witt và chuẩn bị tinh thần để thù ghét ông ta thì Flavian lên tiếng, nói hộ Christopher:

"Không được, dĩ nhiên rồi, thưa tiến sĩ Simonson. Bà cụ đã tặng vật đó cho cậu ấy. Tôi có thể...?"

Dù thế nào đi nữa, Christopher vẫn quyết định rằng nó sẽ ghét gã đàn ông có râu kia.

Một người trong đám phụ nữ - một cô gái nhỏ bé múp míp - bước tới nói:

"Cảm ơn anh, Flavian."

T H E GiỚI PHÙ THỦY

Cô ta nói bằng cái lối nói-tiếng-cuối-cùng của một bà chủ:

"Bây giờ tôi sẽ đưa Christopher đến chỗ Gabriel. Hãy theo ta, cậu bé."

Cô ta quay lưng, sot soat đi về phía cầu thang bằng đá màu hồng. Flavian hích nhẹ Christopher, và nó bước khỏi hình ngôi sao bằng gạch để đi theo cô ta, cảm thấy như mình cao có ba bốn tấc và dơ dây khắp toàn thân. Nó biết rằng cổ áo của nó đang bẻ lên ở một bên, rằng giầy của nó dính đầy bụi đất. Và nó cảm thấy cả cái lỗ thủng trên chiếc vớ bên trái của nó tòi ra khỏi chiếc giầy, phô ra trước mắt mọi người trong sảnh khi nó bước lên những bậc cấp, theo sau người phụ nữ.

Ở trên cùng cầu thang có một cánh cửa cao trông rất rắn chắc. Đó là cánh cửa duy nhất trong dãy cửa được sơn màu đen. Cô gái sot soat bước đến cánh cửa đen và cốc cốc gõ vào đó. Cô ta mở cửa ra rồi đẩy mạnh Christopher vào trong.

"Cậu ấy đấy, thưa ông Gabriel."

Cô ta nói rồi khép cửa lại sau Christopher

Phép thuật phi thường

và bỏ đi, để lại Christopher một mình trong căn phòng hình bầu dục, nơi có vẻ như chập choạng tối hay hoàng hôn.

Vách phòng được lát bằng những tấm gỗ nâu sậm, và sàn nhà được trải thảm cũng màu nâu sậm. Có vẻ như đồ đạc duy nhất trong phòng là chiếc bàn làm việc khổng lồ cũng màu nâu sậm. Khi Christopher bước vào, một thân hình gầy gò và dài ngoằng chồi lên từ phía sau chiếc bàn. Christopher muốn đứng tim khi nhận ra đó là một lão già da bọc xương cao dễ đến hai mét hai, có rất nhiều tóc bạc, khuôn mặt và cánh tay trắng chưa từng thấy. Lông mày của ông ta rất rậm và gò má ông ta nhô ra thành những chỏp rộng, khiến đôi mắt giữa hai má trông như trũng vào và lúc nào cũng đăm đăm. Dưới đôi mắt là chiếc mũi như chiếc mỏ chim khoằm khoằm. Phần còn lại trên khuôn mặt ông ta tụ lại thành một chấm nhỏ và nhọn, chứa một chiếc miệng dài rùng rợn.

Chiếc miệng mở ra để nói:

Phép thuật phi thường

Christopher muốn đứng tim
khi nhận ra đó là một lão già da bọc xương.

"Tôi là Gabriel de Witt. Cậu Chant, vậy là chúng ta đã lại gặp nhau."

Christopher nghĩ nếu nó mà từng gặp lão già này trước đây thì chắc chắn nó phải nhận ra ông ta chớ. Gabriel de Witt thậm chí trông còn dễ nhớ hơn cả tiến sĩ Pawson.

"Cháu chưa bao giờ gặp ông trong đời cháu từ xưa tới nay," nó nói.

"Tôi đã gặp cậu. Lúc đó cậu đang mê man," Gabriel de Witt nói. "Tôi ngờ rằng điều này đã khiến chúng tôi lần lăn một cách lạ lùng về cậu. Giờ đây, chỉ liếc qua, tôi đã có thể thấy rằng cậu thực sự có bẩy mạng sống và lẽ ra phải có đến chín mạng."

Có rất nhiều cửa sổ trong căn phòng tranh tối tranh sáng này. Christopher thấy có ít nhất sáu cửa sổ xếp thành một hàng cong ở tít trên cao, gần trần nhà. Trần nhà có màu cam cam và hình như giữ lại tất cả ánh sáng từ các cửa sổ rơi đến. Dù vậy, Christopher vẫn thấy thật bí ẩn khi một căn phòng có bẩy nhiêu cửa sổ mà

rốt lại vẫn tối tăm như thế.

"Mặc dù vậy," Gabriel de Witt nói, "Tôi vẫn băn khoăn về việc thu nhận cậu. Nói thẳng ra là dòng dõi của cậu làm cho tôi kinh sợ. Họ nhà Chant đã chứng tỏ là một dòng họ chuyên sản sinh ra những thầy bùa đáng kính, nhưng ở mỗi thế hệ họ đều tạo ra một con cùu đen. Trong khi đó, dòng họ Argent, mặc dù được công nhận là có tài năng, lại chỉ gồm những dạng người mà tôi sẽ không gật đầu chào khi gặp ở ngoài đường. Những nét ấy đến từ cả ba lão mẹ của cậu. Nếu tôi không lầm thì ba của cậu đã bị sát nghiệp còn mẹ của cậu là loại người hanh tiến đáng khinh bỉ."

Ngay cả cậu em họ Francis cũng không nói ra câu nào trăng tròn như thế này. Sự phẫn nộ trào lên nơi Christopher.

"Ô, cảm ơn ông," nó mỉa mai nói. "Không có gì làm cháu thích thú hơn một cuộc đón tiếp lịch sự và nồng nhiệt như thế này đâu!"

Đôi mắt đại bàng của lão già xoáy vào

nó. Ông ta có vẻ bối rối.

"Tôi chỉ cảm thấy nên thẳng thắn với cậu. Tôi mong cậu hiểu cho rằng tôi đã đồng ý trở thành người giám hộ hợp pháp của cậu bởi lẽ chúng tôi không nghĩ cả ba lão mẹ của cậu là người thích hợp để nuôi dạy một Chrestomanci tương lai."

"Vâng," Christopher nói, giận dữ hơn bao giờ hết. "Nhưng ông đâu cần phải lo. Cháu không muốn trở thành Chrestomanci kế tiếp. Thà là cháu mất đi tất cả các mạng sống của cháu."

Gabriel de Witt nhìn nó một cách hết kiên nhẫn nổi.

"Phải rồi, phải rồi, thường là như vậy, cho đến khi chúng ta hiểu ra rằng cần phải nhận chức vụ ấy," ông ta nói. "Bản thân tôi cũng đã từ chối chức vụ đó khi người ta đề nghị trao nó cho tôi lần đầu tiên, nhưng đó là khi tôi đã ở vào độ tuổi hai mươi, còn cậu chỉ là một đứa bé, thậm chí còn ít khả năng quyết định hơn cả tôi hồi đó. Hơn nữa, chúng ta không có sự lựa chọn trong vấn đề này. Cậu và tôi là

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

những thầy bùa chín mạng duy nhất trong toàn bộ Các Thế giới Có Liên quan."

Bằng một cánh tay trắng hếu, ông ta phác một động tác. Một chiếc chuông nhỏ leng keng ở đâu đó, rồi cô gái múp míp sột soạt bước vào phòng.

"Cô Rosalie đây là người trợ lý chính của tôi," Gabriel de Witt nói. "Cô ấy sẽ chỉ phòng cho cậu và sắp xếp cho cậu ổn định. Tôi phân công Flavian Temple làm thầy giáo của cậu mặc dù thiếu cậu ấy tôi có thể lâm bệnh được, và dĩ nhiên là tôi cũng sẽ đích thân dạy cậu hai buổi một tuần."

Christopher đi theo chiếc váy sot soat của cô Rosalie qua một hàng cửa rồi xuống một dãy hành lang dài. Chẳng ai có vẻ quan tâm đến cảm xúc của nó. Nó tự hỏi có nên khơi lên một trận cuồng phong để biểu diễn cho họ xem không? Nhưng nơi đây hình như có một đạo bùa, một đạo bùa mạnh mẽ và sâu dày. Sau khi học với tiến sĩ Pawson, Christopher trở nên nhạy cảm với tất cả các đạo bùa,

Phép thuật phi thường

và mặc dù nó không biết chắc lầm đạo bùa này dùng làm gì, song nó tin chắc rằng đạo bùa ấy sẽ làm cho mọi thứ như cuồng phong trở nên hoàn toàn vô dụng.

"Đây có phải là Lâu đài Chrestomanci không vậy?" nó giận dữ hỏi.

"Đúng vậy," cô Rosalie đáp. "Chính phủ tiếp quản nó từ hơn hai trăm năm trước sau khi lão thầy bùa cuối cùng, một lão thực sự xấu xa, bị xử trảm."

Cô ta quay lại cười với nó.

"Gabriel de Witt là người rất đáng mến, đúng vậy không? Tôi biết, thoát đâu ông ta có vẻ hơi khô khan, nhưng ông rất đáng yêu một khi cậu hiểu rõ được ông ấy."

Christopher trân mắt nhìn. Đáng mến và đáng yêu hình như với nó là những từ không đời nào được sử dụng khi mô tả Gabriel de Witt.

Cô Rosalie không thấy nó mình nhìn trân trân. Cô mở tung cánh cửa ở cuối hành lang.

TẾT Grói Phù Thủ

"Đây rồi," cô nói, khá hân diện. "Tôi hy vọng cậu sẽ thích căn phòng. Chúng tôi không quen có trẻ em ở đây, cho nên tất cả chúng tôi đã phải vất óc suy nghĩ làm cách nào để cậu cảm thấy như ở nhà."

Chẳng có nhiều nhẫn gì những khung cảnh "như ở nhà", Christopher nghĩ khi đưa mắt nhìn quanh căn phòng rộng màu nâu chỉ có một chiếc giường cao trông khá chờ vơ ở góc phòng.

"Cảm ơn," nó ủ rũ nói.

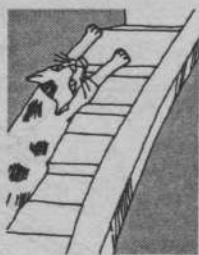
Khi cô Rosalie đi rồi, nó phát hiện ra một phòng vệ sinh màu nâu kiểu của người Spart ở đầu bên kia căn phòng và một giá sách gần cửa sổ. Trên giá có một con gấu bông, một hộp trò chơi Rắn và Thang, và một bản sao cuốn *Những Đêm Á Rập* với tất cả những đoạn không sạch sẽ đã bị lược bỏ. Nó chất những món này thành đống trên sàn nhà rồi dẫm lên. Nó biết nó sẽ thù ghét Lâu đài Chrestomanci.

Nó chất những món này thành đống trên sàn nhà rồi dẫm lên.

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

Tuần lễ đầu tiên, Christopher chẳng nghĩ gì khác hơn ngoài chuyện nó thù ghét Lâu đài Chrestomanci và những người sống ở đó như thế nào. Nơi đây như kết hợp những điều tệ hại nhất ở trường học và ở nhà, cộng thêm với một vài điều tồi tệ đặc biệt của chính nó. Đó là một nơi rất rộng lớn, và trừ những lúc nó phải làm bài tập, Christopher buộc phải đi lang thang một mình, lòng nhớ nhung đến mòn mỏi Oneir, Fenning, mấy đứa bạn khác cùng những trận cricket. Trong khi đó, những người ở Lâu đài vẫn tiếp tục những công việc người lớn của họ cứ như thể Christopher chẳng hề hiện diện ở đó. Hầu như tất cả các bữa ăn nó

đều phải ăn một mình trong phòng học, hệt như hồi ở nhà, chỉ có điều phòng học ở đây trông ra những bãi cỏ trống lõc, nhẵn nhụi của Lâu đài.

"Chúng tôi nghĩ cậu sẽ vui vẻ hơn nếu không phải nghe những chuyện tào lao của người lớn chúng tôi."

Cô Rosalie nói với nó khi hai người di bộ một quãng đường dài từ Nhà thờ về.

"Nhưng dĩ nhiên cậu sẽ phải dùng bữa trưa ngày Chủ nhật với chúng tôi."

Cho nên Christopher đã phải ngồi ở chiếc bàn dài cùng tất tật những người khác trong những bộ đồ Chủ nhật trang nghiêm của họ, và nó nghĩ rằng nó có mặt ở đó hay không thì cũng chẳng có gì khác nhau. Những giọng nói rì rào giữa những tiếng leng keng của dao nĩa, và không một người nào bọn họ nói một câu nào với nó.

"Anh phải bỏ thêm đồng vào chất thăng hoa, cho dù sách hướng dẫn có ghi gì," ông tiến sĩ để râu đang nói với Flavian Temple, "Nhưng tôi đã phát hiện ra rằng

sau đó anh có thể bỏ thẳng nó vào ngôi sao năm cánh cùng với một nhúm lửa."

"Món máu rồng lậu của bọn Con Ma đang tràn lèn khắp ngoài chợ," một cô gái nói qua bàn. "Ngay cả mấy nhà cung ứng thành thật nhất cũng chẳng chịu báo cáo về món này. Họ biết họ có thể trốn được thuế."

"Nhưng những câu thần chú đúng là đã có vấn đề," tiến sĩ Simonson nói với Flavian.

"Tôi biết các xác suất vẫn hay đánh lừa mình," anh chàng ngồi cạnh Christopher nói, "nhưng mẫu thử nghiệm cuối cùng của tôi đã cho thấy lượng nhựa độc cao gấp đôi mức hợp pháp. Quý vị chỉ cần suy luận ra là thấy ngay bằng đảng bọn chúng đã nhập vào bao nhiêu."

"Hương lửa cần phải thử qua vàng,"

tiến sĩ Simonson tuyên bố và một giọng nói khác chợt cắt ngang lời ông ta:

"Món tinh dầu nấm phép ấy chấn chấn đến từ Xê-ri Mười, nhưng tôi nghĩ chiếc

bẫy mà chúng ta giăng ở đó đã ngăn chặn được việc buôn bán này."

Tiến sĩ Simonson liền bổ sung:

"Nếu quý vị muốn thực hiện mà không có đồng, quý vị sẽ thấy mọi sự phức tạp hơn rất nhiều."

Giọng của cô Rosalie vang lên từ đầu bàn bên kia giữa lời giải thích của ông ta.

"Nhưng Gabriel, họ đã thực sự tàn sát cả một đàn những người cá! Tôi biết đó một phần là do lỗi các đại phù thủy của chúng ta sẵn sàng trả bất cứ khoản tiền nào để có các bộ phận của người cá, nhưng Thần Chết thực sự cần phải được ngăn chặn."

Giọng nói khóc khóc của Gabriel đáp lại từ xa:

"Phần chiến dịch đó đã được khép lại. Chính những vũ khí đến từ Xê-ri Một mới là vấn đề gay go nhất."

"Lời khuyên của tôi là ông nên khởi đầu với ngôi sao năm cánh và lửa," Tiến sĩ Simonson âm trầm xen vào, "sử dụng

dạng thần chú đơn giản hơn để khởi đầu quy trình, nhưng..."

Christopher ngồi im re. Nó nghĩ nếu quả thực phải trở thành Chrestomanci kế tiếp thì nó sẽ cấm mọi người nói về công việc của mình trong giờ ăn. Nó mừng rơn khi được phép rời bàn ăn. Nhưng khi rời bàn, điều duy nhất nó có thể làm cũng chỉ là đi dạo loanh quanh, cảm nhận mơ hồ có rất nhiều đạo bùa ở chốn này làm nó cứ râm ran như bị muỗi cắn. Có những đạo bùa ở các khu vườn chính để làm rụng cỏ dại và giết sâu bọ, những đạo bùa để giữ cho những cây tuyết tùng khổng lồ và các bãi cỏ luôn tươi tốt, và những đạo bùa khắp các mảnh sân để không cho người lạ đột nhập vào. Christopher nghĩ nó có thể phá những đạo bùa này một cách dễ dàng và đơn giản là bỏ đi, tuy nhiên, sự nhạy cảm mà nó học hỏi được từ tiến sĩ Pawson đã mách bảo nó rằng việc phá vỡ đạo bùa "rào" này sẽ làm chuông báo động reo lên ở trạm gác trước cổng và có thể khắp trong tòa Lâu đài nữa.

Bản thân Lâu đài có một khu vực ẩm đạm với các ngọn tháp nhỏ, và một khu vực mới xây. Cả hai phần này hòa trộn vào nhau thành một mớ hỗn độn. Nhưng cũng có một khúc cồn thửa của tòa Lâu đài dâng ra các khu vườn, trông thậm chí còn cổ hơn nữa, cổ đến mức cây cối mọc cả bên trên các bờ tường nứt nẻ của nó.

Dĩ nhiên là Christopher muốn thám hiểm phần này, nhưng ở đó lại có một đạo bùa đánh lạc hướng rất mạnh, khiến mỗi lần nó đi tới thì cái phần này lại biến mất, rồi chợt hiện ra lại phía sau nó hay bên hông nó.

Vì vậy nó đành chịu thua và chỉ đi lang thang trong khuôn viên Lâu đài, nơi mà các lá bùa, thay vì làm nó ngứa ngáy lại ép xuống nó như một quả tạ vô hình. Nó thù ghét những lá bùa của Lâu đài hơn bất cứ điều gì. Nó cảm thấy chúng thậm chí không cho phép nó nổi giận. Chúng làm cho mọi thứ trở nên tắc nghẽn. Để diễn đạt sự thù ghét của mình, Christopher ngày càng rơi sâu vào im lặng khinh miệt.

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

Khi mọi người chịu nói chuyện với nó, và nó không biết đáp trả ra sao, thì nó tỏ ra châm chọc tối da, trong chừng mực nó có thể.

Điều này không hề giúp nó qua mặt được Flavian Temple. Flavian là loại thầy giáo rất tốt bụng và nghiêm túc. Theo lẽ thường thì Christopher phải rất mến anh ta, cho dù anh ta có đeo cổ cồn quá chặt và quá sức cố gắng tỏ ra kín kẽ và trang nghiêm giống như tất cả những nhân viên khác của Gabriel de Witt. Nhưng nó lại thù ghét Flavian vì anh ta là một trong bọn họ – và nó đã rất nhanh chóng nhận ra rằng Flavian không hề có chút óc hài hước nào.

“Nếu em nhảy lên và đánh thầy thì thầy có xem đó là trò đùa không ạ?”

Christopher nói vào buổi chiều thứ hai. Các buổi chiều luôn được dành cho lý thuyết hay thực hành phép thuật.

“Ồ, tôi cũng không biết nữa,” Flavian nói. “Thôi, ta trở lại với bài học đi – theo em, có bao nhiêu thế giới ghép lại thành

Phép thuật phi thường

Các-Thế-Giới-Có-Liên-Quan?”

“Mười hai ạ,” Christopher nói đại, bởi lẽ nó nhớ Tacroy có lúc đã gọi các Bất-Kỳ-Đâu là Các-Thế-Giới-Có-Liên-Quan.

“Giỏi lắm!” Flavian nói. “Tuy nhiên, thật ra là có nhiều hơn thế, bởi lẽ mỗi thế giới thực sự là một bộ các thế giới mà chúng ta thường gọi là các Xê-ri. Duy nhất một nơi có độc một thế giới đó là cái thứ Mười Một, nhưng chúng ta không cần phải quan tâm đến nó. Tất cả các thế giới có lẽ đều xuất phát từ cùng một thế giới, nhưng rồi điều gì đó đã xảy ra trong tiền sử khiến kết cục phải đi theo hai hướng trái nghịch nhau. Cứ cho là lục địa đã nổ tung đi. Hoặc giả nó không nổ tung, thì hai điều đó cũng không thể nào xảy ra cùng lúc trong cùng một thế giới, do đó thế giới phải chia ra làm hai, cùng song song tồn tại, nhưng rất tách biệt nhau: một có lục địa và một không có lục địa. Chúng cứ thế mà phân ra cho đến khi hình thành đến thế giới thứ Mười Hai.”

Christopher lắng nghe với ít nhiều quan

tâm, bởi lẽ nó vẫn luôn thắc mắc các Bất-Kỳ-Đâu hình thành như thế nào.

"Và các Xê-ri cũng như vậy phải không ạ?" nó hỏi.

"Đúng thế," Flavian nói, rõ ràng đang nghĩ rằng Christopher là một học trò rất giỏi. "Như các Xê-ri Bấy chặng hạn. Đó là những Xê-ri núi non. Thời tiền sử, ở đó vỏ trái đất hẳn là từng hõm xuống gấp nhiều lần so với hiện nay. Hay như các Xê-ri Năm, nơi mà đất liền trở thành đảo, và không đảo nào rộng lớn hơn nước Pháp. Giờ đây có cùng một quy luật xuyên suốt các Xê-ri, nhưng tiến trình lịch sử ở mỗi thế giới lại khác nhau. Chính lịch sử đã tạo ra sự khác biệt. Ví dụ dễ hiểu nhất là các Xêri Mười Hai của chúng ta, nơi mà thế giới của chúng ta - mà ta vẫn gọi là thế giới A - được định hướng trên phép thuật, điều bình thường ở hầu hết các thế giới. Nhưng thế giới kế tiếp, tức thế giới B, lại tách ra vào Thế kỷ Mười bốn và chuyển thành thế giới của khoa học và máy móc. Thế giới kế tiếp nữa,

thế giới C, tách ra vào thời đại La Mã và bắt đầu phân chia thành các đế chế lớn. Và cứ tương tự như vậy cho đến thế giới thứ chín. Thường là trong các Xê-ri có cả thảy chín thế giới."

"Tại sao chúng lại được đếm ngược ạ?" Christopher hỏi.

"Bởi vì chúng ta cho rằng thế giới Một là thế giới khởi thủy của cả mười hai thế giới," Flavian đáp. "Dù sao đi nữa thì chính các nhà Thông Thái vĩ đại của thế giới Một đã là những người đầu tiên phát hiện ra các thế giới khác, và họ chính là những người định ra cách đếm."

Đó là một lời giải thích lọt tai hơn rất nhiều so với cách giải thích của Tacroy. Christopher cảm thấy ấn tượng Flavian về điều đó. Cho nên khi Flavian hỏi, "Giờ thì theo em điều gì đã khiến chúng ta gọi mười hai thế giới đó là Các-Thế-Giới-Có-Liên-Quan?"

Thì Christopher đáp ngay:

"Vì dân chúng ở đó đều nói cùng một thứ tiếng ạ."

"Giỏi lắm!"

Flavian nói. Khuôn mặt trắng bệch của anh ta ửng hồng lên vì ngạc nhiên và hài lòng.

"Em là một học sinh rất giỏi!"

"Ồ, em siêu là chấn chấn rồi," Christopher mỉa mai nói.

Rủi thay, khi Flavian chuyển sang phần thực hành phép thuật vào các buổi chiều xen kẽ, Christopher chẳng tỏ ra siêu đẳng chút nào. Với tiến sĩ Pawson, nó đã quen với các phép thuật thực sự làm được điều gì đó. Nhưng với Flavian nó phải trở lại với những phép thuật vụn vặt thuộc loại cơ bản mà nó vẫn học ở trên trường. Chúng làm cho Christopher ngán đến tận cổ. Nó cứ ngáp dài, làm đổ thứ này thứ nọ và thường giữ cái vẻ mơ hồ trên khuôn mặt để Flavian không nhận biết nó đang làm trò gì: nó đã làm cho các phép thuật trở nên hiệu nghiệm mà chẳng cần động đến một đầu ngón tay.

"Ồ, không," Flavian lo lắng nói khi anh ta nhận ra. "Đó là phép thuật của thầy

bùa. Chúng ta sẽ học các phép đó vào tuần sau cơ. Nhưng em phải biết các phép thuật cơ bản trước đã. Điều quan trọng nhất với em là em phải biết một phù thủy hay đại phù thủy có lạm dụng phép thuật hay không khi em trở thành Chrestomanci kế tiếp."

Đó là chỗ rắc rối ở Flavian. Anh ta cứ luôn miệng nói, "Khi em trở thành Chrestomanci kế tiếp." Christopher cảm thấy tức anh ách.

"Ngài Gabriel de Witt đã sắp chết chưa à?" nó hỏi.

"Tôi không nghĩ thế đâu. Ông ta còn những tám mạng sống kia mà," Flavian nói. "Tại sao em hỏi vậy?"

"Một ý nghĩ vớ vẩn ấy mà," Christopher nói, tức giận nghĩ về ba nó.

"Trời ơi!"

Flavian lo lắng nói bởi lẽ anh ta đã không tạo được sự chú tâm nơi học trò của mình.

"Tôi biết mà... Chúng ta sẽ ra vườn học

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

về các đặc tính của cây cổ vây. Có lẽ em sẽ thích phần bài học phù thủy này hơn."

Hai thầy trò ra vườn trong cái ngày lạnh lẽo và xám xịt ấy. Đó là một trong những mùa hè giống mùa đông hơn rất nhiều mùa đông. Flavian dừng lại dưới một cây thủy tùng lớn, gọi Christopher đến để kể lại những tích cổ về gỗ thủy tùng. Christopher thật ra rất thích thú khi nghe kể rằng thủy tùng là một phần của giàn hỏa thiêu, nơi Phượng hoàng tái sinh, nhưng nó vẫn cố không để Flavian thấy rằng nó thích thú.

Trong khi Flavian kể, mắt nó đập vào phần lầu dài đổ nát nằm tách biệt dằng kia. Nó biết nếu nó đem ra hỏi Flavian thì anh ta cũng sẽ chỉ nói với nó rằng nó sẽ được học các đạo bùa đánh lạc hướng vào tháng tới, và điều này chỉ tổ làm cho đầu óc nó vướng bận thêm một thứ nữa mà nó muốn biết.

"Khi nào thì em mới được học phép làm cho người ta dính chặt chân tại chỗ à?" nó hỏi.

Phép thuật phi thường

Flavian lườm nó một phát:

"Em sẽ không được học phép thuật gây ảnh hưởng đến người khác cho đến năm sau," anh ta nói. "Bây giờ ta hãy lại xem các bụi cây nguyệt quế đi."

Christopher thở dài, miễn cưỡng đi theo Flavian ra chõ các bụi cây nguyệt quế bụi. Lẽ ra nó phải biết trước rằng Flavian sẽ không dạy cho nó bất cứ điều gì hữu dụng chứ! Khi hai người ra tới bụi cây gần nhất, một con mèo màu gừng chợt hiện ra giữa những đám lá sáng, gồng mình lên nhìn vẻ bồn chồn. Khi thấy Flavian và Christopher, nó phóng về phía họ, nét hung bạo lộ rõ trên khuôn mặt với đôi tai rách mướp.

"Cẩn thận!" Flavian hấp tấp nói.

Christopher chẳng cần đợi được báo trước. Nó biết thừa con mèo đặc biệt này có thể làm gì. Nhưng nó ngạc nhiên khi thấy con Throgmorten ở Lâu đài Chrestomanci đến mức quên cả bỏ chạy.

"Con mèo nào... mèo của ai đây ạ?" nó hỏi.

Phép thuật phi thường

Throgmorten cũng nhận ra Christopher. Chiếc đuôi của nó dựng lên, mảnh hơn và giống như rắn bao giờ hết, rồi nó dừng lại, nhìn.

"Meo?" nó nghi hoặc thốt lên.

Rồi nó lại tiến tới, nhưng bằng cái lối đường bênh hơn rất nhiều, hệt như ông thủ tướng đến chào vị Tổng thống nước ngoài.

"Meo," nó kêu.

"Cẩn thận đấy!" Flavian nói, thận trọng lùi ra sau Christopher. "Đó là con mèo của đèn Asheth. An toàn nhất là đừng có lại gần nó."

Dĩ nhiên là Christopher biết điều này, nhưng với Throgmorten nó muốn tỏ ra nhã nhặn một cách rõ rệt đến mức phải xuống nước ngồi co lại và chìa ra một cánh tay.

"Ừ thì meo meo, tao cũng chào mày," Christopher nói.

Throgmorten dướn chiếc mũi mọt gặm màu cam của nó, dụi dụi vào tay Christopher.

... một con mèo màu gừng chợt hiện ra
giữa những đám lá sáng.

"Thiên địa ơi! Con quỷ này nó lại khoái em mới lạ chớ!" Flavian thốt lên. "Không ai dám lại gần nó trong phạm vi dưới một mét. Gabriel đã phải cấp bùa che chở cho toàn bộ các nhân viên bên ngoài Lâu đài vì họ dọa sẽ bỏ đi. Đeo những lá bùa rồi mà nó vẫn cào xước được người ta."

"Nó đến đây bằng cách nào ạ?" Christopher hỏi, để mặc cho Throgmorten nhã nhặn thăm thú cái bàn tay của nó.

"Chẳng ai biết cả... Nhất là việc làm cách nào nó mò được đến đây từ Xeri Mười," Flavian nói. "Mordecai phát hiện ra nó ở Luân Đôn. Ông ta thật là dũng cảm khi đưa nó về đây trong một chiếc lán. Ông ta nhận ra nó qua mùi nó tiết ra, và ông ta bảo rằng nếu ông ta mà nhận ra thì tất cả các đại phù thủy cũng có thể nhận ra và họ sẽ giết nó để khai thác các đặc tính phép thuật của nó. Phần đông chúng tôi cho rằng nó có mất đi cũng chẳng phải là thiệt hại gì lớn, nhưng Gabriel lại đồng ý với Mordecai."

Christopher vẫn chưa thể nhớ hết những cái tên của đám người ăn mặc trịnh trọng ngồi quanh bàn ăn ngày chủ nhật.

"Cái ông Mordecai đó là ai vậy ạ?" nó hỏi.

"Mordecai Roberts ấy mà... ông ta là một người bạn thân của tôi, nhưng em chưa gặp ông ta đâu," Flavian nói. "Hiện nay ông ta đang làm việc cho chúng tôi tại Luân Đôn. Böyle giờ chúng ta nên tiếp tục về các sự tích cây cổ đi thôi."

Đúng lúc đó, một âm thanh kỳ lạ buột ra từ cuống họng con Throgmorten, nghe như những bánh răng bằng gỗ gắn với nhau không khớp lắm. Throgmorten đang rên ư ử. Christopher bất ngờ cảm thấy động lòng.

"Con mèo này có tên không vậy?" nó hỏi.

"Phần lớn mọi người gọi nó là Con-Quỷ-Sứ," Flavian nói.

"Vậy em gọi nó là Throgmorten nhé," Christopher nói.

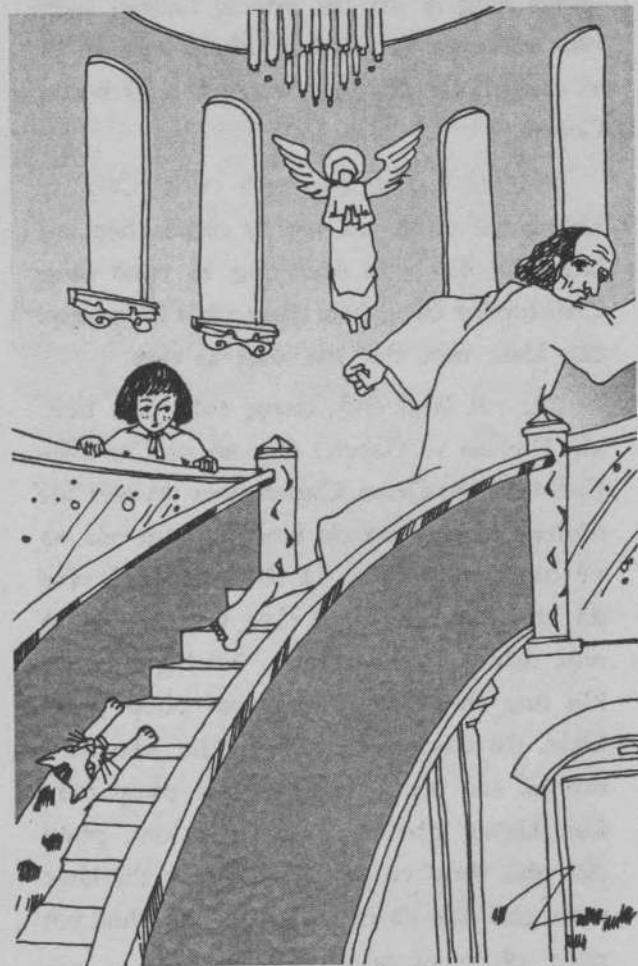
Nghe thế, các bánh răng của Throgmorten lại xoay ầm ī hơn bao giờ hết.

"Cái tên nghe hợp với nó đấy," Flavian nói. "Giờ thì làm ơn xem giùm cây nguyệt quế này đi."

Với Throgmoeten quấn quýt một cách trìu mến ở bên cạnh, Christopher lắng nghe tất cả những sự tích về cây nguyệt quế và thấy chúng hầu như rất dễ tiếp thu. Nó thấy thích thú với cái cách mà Flavian thận trọng tránh xa con Throgmorten.

Kể từ đó, Throgmorten trở thành người bạn duy nhất của Christopher ở Lâu đài. Cả hai đều có cùng chung một ý kiến về những người ở đây. Christopher có lần đã thấy Throgmorten dung độ với Gabriel de Witt khi ông ta đi xuống chiếc cầu thang cẩm thạch hồng. Throgmorten gù lên, bay tới cặp chân dài tong teo của Gabriel, và Christopher thấy khoái chí trước cái tốc độ mà cặp chân dài tong teo đó phóng trở ngược lên cầu thang để tẩu thoát.

Một lần phải học với Gabriel, Christopher càng thấy thù ghét ông ta hơn. Nó quả

Throgmorten gù lên,
bay tới cặp chân dài tong teo của Gabriel.

THẾ Giới Phù Thủy

quyết rằng lý do căn phòng Gabriel luôn tăm tối mặc dù có bấy nhiêu cửa sổ là vì căn phòng đó phản ánh nhân cách của Gabriel.

Gabriel chẳng bao giờ cười. Ông ta không thể nhẫn耐 với sự chậm chạp, sự lầm lẫn, và hình như ông ta nghĩ rằng Christopher bằng bản năng phải hiểu ngay tức khắc mọi thứ mà ông ta dạy.

Rắc rối là ở chỗ, trong tuần đầu tiên, khi Flavian và Gabriel dạy nó về Các-Thế-Giới-Có-Liên-Quan, Christopher đã biết hết những chuyện này do kinh nghiệm của nó về các Bất-Kỳ-Đâu, và điều đó hình như đã khiến Gabriel nghĩ rằng Christopher là một đứa tiếp thu nhanh. Nhưng sau đó, khi ông dạy tiếp những loại phép thuật khác, thì Christopher không tài nào hiểu nổi tại sao phép phù thủy và phép thầy bùa không phải là cùng một loại, phép đại phù thủy và phép phù thủy thì khác nhau chỗ nào và cả hai phép này khác với phép pháp sư ra sao.

Christopher luôn nhẹ nhõm cả người

Phép thuật phi thường

mỗi khi kết thúc buổi học với Gabriel. Sau đó, Christopher thường lén đưa Throgmorten vào trong rồi cả hai cùng thám hiểm tòa lâu đài. Throgmorten không được phép vào Lâu đài, và đó chính là lý do vì sao Christopher muốn đưa nó vào đây.

Một vài lần, nhờ cả hai may mắn và mưu trí mà Throgmorten đã được qua đêm ở cuối giường Christopher, kêu gừ gừ như một quả bóng bị cào. Nhưng cô Rosalie vẫn có cách để biết Throgmorten đang ở đâu. Cô ta hầu như luôn luôn đến với đôi găng tay làm vườn và đuổi Throgmorten đi bằng chiếc chổi. May thay, cô Rosalie thường bận rộn ngay sau các bài học, do đó Throgmorten có thểlon ton cạnh Christopher đi dọc các hành lang dài rồi chui vào các gác mái hỗn độn, đúi mặt nó vào những góc lạ và thỉnh thoảng lại bình phẩm:

“Meo!”

Lâu đài rộng ghê gớm. Những đạo bùa trùi nặng, làm không khí như tắc nghẽn treo nặng nề hầu như khắp lâu đài,

nhưng cũng có những phần Lâu dài mà không ai sử dụng, nơi các đạo bùa có vẻ như nhẹ nhõm hơn, mỏnghanh hơn. Cả Christopher lẫn Throgmorten đều thoái mái nhất khi ở những nơi đó. Vào tuần lễ thứ ba, chúng phát hiện một căn phòng tròn rộng lớn bên trong một ngọn tháp, trông cứ như có thời đã từng là phòng làm việc của một đại phù thủy. Căn phòng có những giá sách khắp các bờ tường, bốn chiếc ghế băng dài và một hình ngôi sao năm cánh sơn trên sàn đá. Nhưng căn phòng này lại bị bỏ hoang. Nó đầy bụi bặm và đặc sệt hơi hám của phép thuật cổ, rất cổ.

"Meo," Throgmorten sung sướng thốt lên.

"Ừ," Christopher tán thành.

Căn phòng tốt thế này không dùng đến quả thật là lãng phí. Khi mình trở thành Chrestomanci kế tiếp, nó nghĩ, mình sẽ đảm bảo sao cho căn phòng này được sử dụng. Rồi nó bức bối với chính mình, bởi lẽ nó không muốn trở thành Chrestomanci kế tiếp. Thế mà giờ đây nó

đã quen với lối nghĩ đó do lối của Flavian.

"Nhưng mình có thể biến nó thành phòng làm việc bí mật của riêng mình," nó lại nghĩ tiếp. "Mình có thể tuồn các thứ vào đây từng chút, từng chút một."

Ngày kế tiếp, nó và Throgmorten đi thăm hiểm một gác mái mới, nơi chúng hy vọng sẽ có những thứ để Christopher trang bị cho căn phòng trên tháp. Và chúng đã phát hiện ra một ngọn tháp thứ hai phía trên một cầu thang xoắn thứ hai, nhỏ bé hơn. Các đạo bùa hầu như hoàn toàn mất tác dụng ở đây, bởi lẽ ngọn tháp này đã đổ nát. Nó nhỏ hơn căn phòng tháp kia và bị thiếu mất đến phân nửa mái nhà. Một nửa sàn bị ẩm ướt bởi mưa chiều. Ngoài ra còn có cái mà trước đây đã từng là một cửa sổ chấn song. Giờ đây, đó là một bờ tường nát xiêu vẹo với một cột trụ đá tòi ra ngoài.

"Meo, meo!"

Throgmorten kêu lên vẻ khoái chí. Nó chạy tung tăng trên sàn ẩm rồi nhảy lên bờ tường nát.

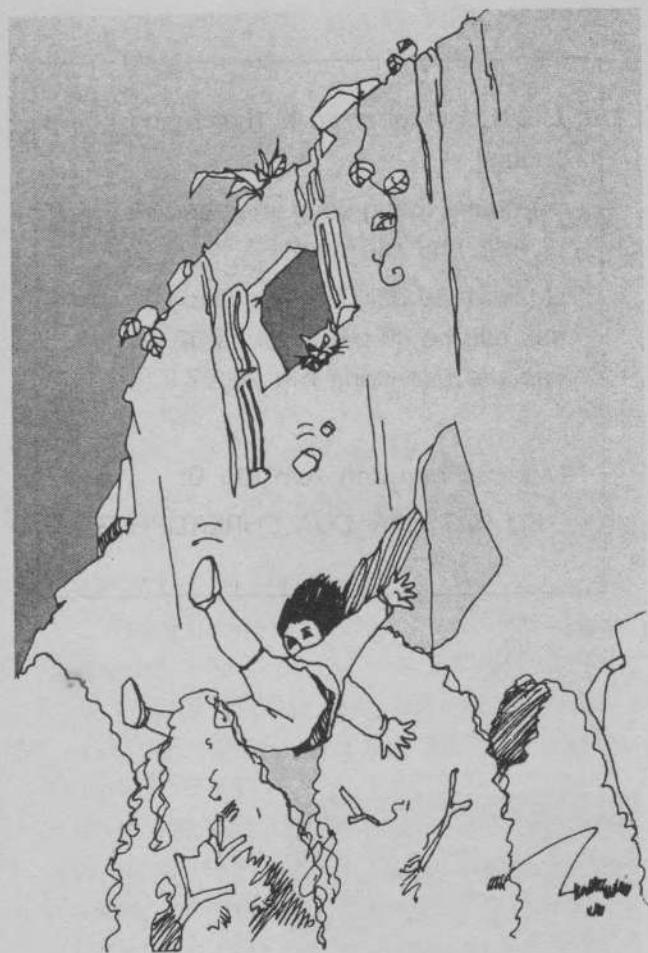

TẾT GÓI PHÙ THỦY

Christopher háo hức đi theo nó. Cả hai leo sang bên kia bờ tường nát xiêu vẹo sót lại từ chiếc cửa sổ, nhìn xuống thảm cỏ băng phẳng và đỉnh các ngọn cây thủy tùng. Christopher ngó qua cái đoạn tách biệt của Lâu đài, nơi có đạo bùa làm mất phương hướng. Khu vực đó hầu như khuất sau ngọn tháp đá xù xì, nhưng Christopher nghĩ khu vực đó đủ cao để trông thấy được qua các ngọn cây mọc trên đỉnh. Bám chặt vào cột trụ mà trước đây là một phần của chiếc cửa sổ, Christopher nhô khỏi bờ tường nát xiêu vẹo, nghiêng hẳn ra phía ngoài để nhìn.

Cây cột trụ gãy đôi.

Dôi chân Christopher bắn ra trước, trượt trên những phiến đá trơn. Nó cảm thấy mình chơi với trong không trung và những cây thủy tùng đang băng qua nó, từ phía dưới lao lên. Chán thật! Nó nghĩ. Lại mất thêm một mạng nữa! Nó nhớ mặt đất đã chặn nó lại cùng một cú nẩy khủng khiếp. Rồi nó lờ mờ nhận ra rằng Throgmorten cách chi đó đã nhảy xuống theo nó và bắt đầu phát ra những âm thanh ghê rợn.

Nó cảm thấy mình chơi với trong không trung...

CÂU LẠC BỘ

Liệu Christopher có bị mât mạng nữa không?

Và những mạng sông khác của cậu sẽ bị mât như thê nào?

Ở trong lâu đài Chrestomanci rồi, làm sao cậu bé có thể thoát ra để đèn với các thê giới trong mơ được?

Mời các bạn đón xem tập 9:

SỰ BẮT CẨN CỦA CHRISTOPHER

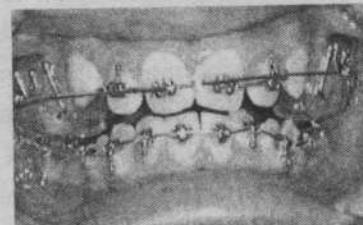
Niềng răng

Trong tập trước, ông nha sĩ chuyên về môn chỉnh nha đã giúp Christopher chỉnh đốn lại hàm răng của mình bằng cái niềng răng.

Những hàm răng lổn nhổn, hô, hoặc móm cần phải niềng lại bằng dây thép. Loại niềng thông dụng là loại niềng cố định có một tí keo trên mỗi cái răng để đính chặt dây niềng.

Người ta thường niềng cả hai hàm trên và dưới, mỗi khi nhe răng cười trông giống như đường rầy xe lửa.

Trong trường hợp răng mọc vô trật tự hoặc răng hô, nha sĩ có thể nhổ bớt một vài răng để có chỗ đưa các răng khác vô đúng hàng ngũ. Với những trường hợp đơn giản như đưa một hai cái răng vô lề, nha sĩ dùng loại niềng có thể tháo ráp dễ dàng.

Thỉnh thoảng nha sĩ phải lôi bệnh nhân lên ghế phòng mạch để siết lại cái niềng, có vây mới chầm chậm đưa được răng vô vị trí thẳng thớm. Bệnh nhân phải chịu trận trong vòng một tới hai năm thì mới có được nụ cười đẹp choáng váng. Trong thời gian đó họ không được ăn các thức ăn dẻo, dẽ dính, như kẹo cao su. Có người báo cáo là thỉnh thoảng họ nghe tiếng ra-dô oang oang trong đầu. Vì sao? Vì cái niềng bằng thép bắt được làn sóng ra-dô. Nếu lại có cách nào để chọn dài thì thích chết đi được.

TRÒ ẢO THUẬT 1

Chiếc khăn tay biết đứng

Bây giờ bạn sẽ học một trò ảo thuật mới để lừa với mọi người chiếc khăn tay biết ngóc đầu đứng dậy khi bạn ra lệnh.

Bất cứ một chiếc khăn tay khờ khạo nào sau khi được huấn luyện kỹ càng do bàn tay khéo léo của bạn cũng trở nên thông minh, bảo đứng là đứng, bảo nằm là nằm. Huấn luyện khăn tay có kết quả tốt hơn huấn luyện chó ở chỗ nó không làm trái mệnh lệnh như

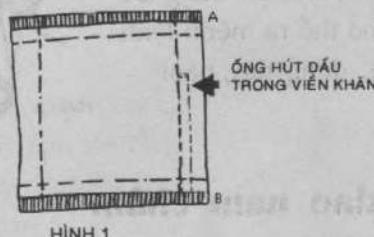
là, bảo có làm gì kém thẩm mỹ thì ra đường mà làm nhưng nó cứ buồng bỉnh làm bậy trong góc nhà.

Bạn cần:

1 chiếc khăn tay có may viền và một ống hút bằng nhựa.

Chuẩn bị sau hậu trường:

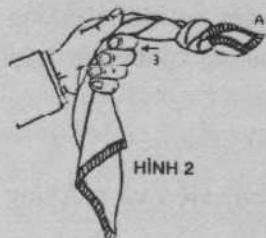
Ép cho cái ống hút dẹp lép xuống. Khâu ống hút phía trong viền khăn. Đừng để ống hút nhúc nhích chạy lộn xộn (hình 1).

HÌNH 1

Cách trình diễn:

Khi bạn sẵn sàng trình diễn, nhớ viết chữ "A" ở một góc nơi bạn giấu cái ống hút (hình 1). Thắt nút góc khăn đó. Tay phải cầm chiếc khăn, ngay dưới cái thắt nút, và để cho nó nằm xuôi lơ xuống.

HÌNH 2

Nói cho khán giả biết bạn sẽ ra lệnh cho chiếc khăn đứng dậy. Tay trái cầm lấy đoạn giữa của chiếc khăn, ngay điểm B, và buông tay phải ra (hình 2).

HÌNH 3

Bạn từ từ bóp cái ống hút, khiến cho chiếc khăn đứng thẳng lên (hình 3). Cùng lúc đó bạn có thể ra mệnh lệnh "Ê khăn, đứng dậy nào!"

Con dao nam châm

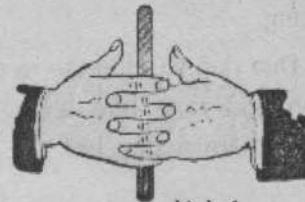
Ai cũng biết là nam châm hút nam châm hoặc sắt thép. Nhưng trò ảo thuật bạn sắp trình diễn đặc biệt có một không hai là bàn tay bằng xương thịt của bạn có thể hút một con dao bằng thép. Bạn sẽ cầm một con dao nhỏ, từ từ buông mẩy ngón tay ra mà con dao vẫn dính ngon lành trong lòng bàn tay.

Bạn cần:

Một con dao nhỏ và cùn. Đừng chơi dao phay nha, lỡ bàn tay bạn mất lực thu hút thép là vĩnh biệt mẩy ngón chân đó!

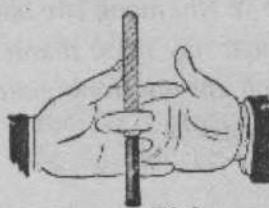
Chuẩn bị sau hậu trường

Đan mẩy ngón tay lại với nhau (hình 1), nhưng khoan cầm con dao.

hình 1

Khi đan ngón tay lại với nhau, bạn lén chừa ra lại một ngón tay giữa, không đan nó vô ngón nào hết (hình 2).

hình 2

Nếu bạn đan tay đúng cách thì sẽ không ai có thể nhìn và biết được một ngón tay giữa được thả lỏng. Bạn dùng ngón tay giữa thả lỏng này để giữ con dao.

Cách trình diễn

Bạn giả đò giữ cho con dao khỏi rớt bằng hai ngón tay cái.

Nhin con dao thật chăm chú và từ từ mở hai ngón tay ra. Lạ chưa, con dao không hề rơi xuống, nó vẫn hút chặt vô bàn tay của bạn. Bạn hãy chờ một lúc và thả con dao xuống.

Đưa dao và chìa tay ra để chứng minh với khán giả rằng bạn không hề dấu một cục nam châm ở đâu hết.

Thế nhé,

Ý Nhỉ mong các bạn trình diễn các trò ảo thuật này được thành thạo để giúp vui cho anh chị em trong gia đình cũng như bạn bè trong lớp.

Danh sách thành viên Câu lạc bộ Phù thủy nhỏ

151. Nguyễn Ngọc Anh, Ngân hàng phát triển Nông Thôn, Diên Khánh, Khánh Hòa.
152. Bùi Ngọc Sơn, 8 Đông Vệ, Quảng Xá, TP Thanh Hóa.
153. Trần Thu Phương, số 7 ngõ 364 Minh Khai, P. Vĩnh Tuy, Q. Hai Bà Trưng, Hà Nội.
154. Nguyễn Thế Luân, 76 Cách Mạng Tháng 8, TP Cần Thơ.
155. Phạm Tuấn Khải, 132/105A Lý Văn Lâm, Phường 1, Cà Mau.
156. Phạm Thị Kim Hoàng, 403/69 Trương Công Định (Bàu Cát 2) P.13, Q.Tân Bình, Tp. Hồ Chí Minh.
157. Tạ Thiên Khôi, 144 Nam Kỳ Khởi Nghĩa, P.2, Vũng Tàu.
158. Mai Thanh Cương, 115/1 Sư Vạn Hạnh, TP Pleiku, Gia Lai.
159. Phạm Minh Hiếu, tổ 48B, P. Cẩm Thành, Cẩm Phả, Quảng Ninh.
160. Chu Thị Thu Hiền, 18 đường Kim Đồng, khối 19, P. Hưng Khánh, TP Vinh, Nghệ An.
161. Nguyễn Thị Hồng Thủy, 30 Nguyễn Văn Trỗi, TP Pleiku, Gia Lai.
162. Nguyễn Nam, 242 Nguyễn Trung Trực, huyện Thốt Nốt, TP Cần Thơ.
163. Nguyễn Đức Hồng Loan, 20-14 đường 3/2,

P.12, Q.10, Tp. Hồ Chí Minh. **164.** Phạm Minh Chiến, 24/3B tổ II, P. Bửu Long, Biên Hòa, Đồng Nai. **165.** Nguyễn Việt Dũng, 15 K7 ngõ 5, Nghĩa Đô, Hà Nội. **166.** Hồ Kim Ngân, 34/58 đường 43, P. Tân Quy, Q.7, Tp. Hồ Chí Minh. **167.** Nguyễn Đức Hải, 1074 P. Trại Chuối, phố Tân Thuật, Q. Hồng Bàng, Hải Phòng. **168.** Đặng Tiến Đạt, tổ 71 (mới) P. Phương Mai, Q.Đống Đa, Hà Nội. **169.** Trần Hoàng Dương, số 1A ngách 6/15, ngõ 6 phố Đặng Văn Ngữ, Hà Nội. **170.** Trần Hồng Nhhung, 125 Minh Khai, Từ Sơn, Bắc Ninh. **171.** Diệp Hữu Quyền, 75 C Lạc Long Quân, P.5, Q.11, Tp. Hồ Chí Minh. **172.** Từ Ngọc Ly Lan, phòng 85 – C7, tập thể Kim Liên, Q. Đống Đa, Hà Nội. **173.** Đỗ Thành Long, số 8 Ngõ 6 Kim Mã (cũ), Ba Đình, Hà Nội. **174.** Quách Phạm Toàn, 75A Quang Trung, K.II, P.5, TP Cà Mau. **175.** Nguyễn Phương Uyên, 25 Quốc lộ I, Diên Khánh, Khánh Hòa. **176.** Lê Ngọc Anh, 18/73 Hai Bà Trưng, P. Cửa Nam, Q. Hoàn Kiếm, Hà Nội. **177.** Vũ Ngọc Linh, 15 Lý Thái Tổ, Q. Hoàn Kiếm, Hà Nội. **178.** Nguyễn Đình Dũng, C13 ngách 149/1 đường Giải Phóng, Hà Nội. **179.** Lâm Mỹ Tú, 20/46 Đoàn Văn Bơ, P.9, Q.4, Tp. Hồ Chí

Minh. **180.** Trần Hải Yến, số nhà 14 ngõ 42, ngách 42/28/1, phố Triều Khúc, Hà Nội. **181.** Trần Ngọc Minh, Cty Dược phẩm Quảng Bình, đường Hữu Nghị, thị xã Đồng Hới, Quảng Bình. **182.** Lâm Nhật Khang, Sở Giáo dục đào tạo Bến Tre. **183.** Trần Thị Nghĩa, 9/43 tổ 37, P. Trường Thi, TP Nam Định. **184.** Nguyễn Phương Anh, D58, quốc lộ 1, khu Xuân Bình, huyện Long Khánh, Đồng Nai. **185.** Phạm Quang Huy, 26 tổ 4, P. Thanh Lương, Q. Hai Bà Trưng, Hà Nội. **186.** Nguyễn Đăng Huy, 56 ngõ 162A Tôn Đức Thắng, Q. Đống Đa, Hà Nội. **187.** Huỳnh Vĩnh Thịnh, 218 Trần Hưng Đạo, K1, P1, thị xã Sa Đéc, Đồng Tháp. **188.** Phạm Anh Tuấn, 17/13 Hồ Văn Huê, P.9, Quận Phú Nhuận, Tp. Hồ Chí Minh.

(Danh sách còn tiếp tục ở các tập sau)

Bạn nào muốn trở thành thành viên Câu
lạc bộ Phù thủy nhỏ, xin gửi thư về:

CÂU LẠC BỘ PHÙ THỦY NHỎ,
Nhà xuất bản Trẻ,
161B Lý Chính Thắng, q.3, TP. HCM

Hẹn gặp lại các bạn kỳ sau.

Thân mến,
n.h. Ý Nhi

NỘI DUNG

CHƯƠNG TÁM	6
CHƯƠNG CHÍN	18
CHƯƠNG MƯỜI	51
CHƯƠNG MƯỜI MỘT	88

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

DIANA WYNNE JONES

ANH VIỆT dịch

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Lê Hoàng

Biên tập:

Phan Thị Vàng Anh

Vẽ bìa:

Trí Đức

Minh họa:

Chí Nam

Sửa bản in:

Thu Phương

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành phố Hồ Chí Minh

ĐT: 9316289 - 9317849 - 9316211 - 8465595 - 8465596

Fax: 84.8.8437450 - E-mail: nxltre@hcm.vnn.vn

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

40 Láng Hạ - Quận Đống Đa - Hà Nội

ĐT: (04) 7762128 - Fax: (04) 8357444

E-mail: vanphongnxltre@hn.vnn.vn

In 4.000 cuốn khổ 11 x 18cm tại Nhà in Thanh Niên, 62 Trần
Huy Liệu - Q.PN - TP. HCM - ĐT : 8440038 - 8445308. Số
đã ký kế hoạch xuất bản 772/119-CXB do Cục Xuất bản cấp
ngày 12/07/2002 và giấy trích ngang KHXB số 1311/2002. In
xong và nộp lưu chiểu tháng 3 năm 2003.

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

Liệu Christopher có bị mất mạng nữa không?

Và những mạng sống khác của cậu sẽ bị mất như thế nào?

Ở trong lâu đài Chrestomanci rồi, làm sao cậu bé có thể thoát ra để đến với các thế giới trong mơ được?

Mời các bạn đón xem tập 9:
“Sự bất cẩn của Christopher”

Thế giới phù thuỷ 8

8 934974 010579

Giá : 4.500 đ

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

Việc Christopher có bị mất mạng nữa không?

Và những mạng sống khác của cậu sẽ bị mất như thế nào?

Ở trong lâu đài Chrestomanci rồi, làm sao cậu bé có thể thoát ra để đến với các thế giới trong mơ được?

Mời các bạn đọc xem tập 9:
"Sự bất cần của Christopher"

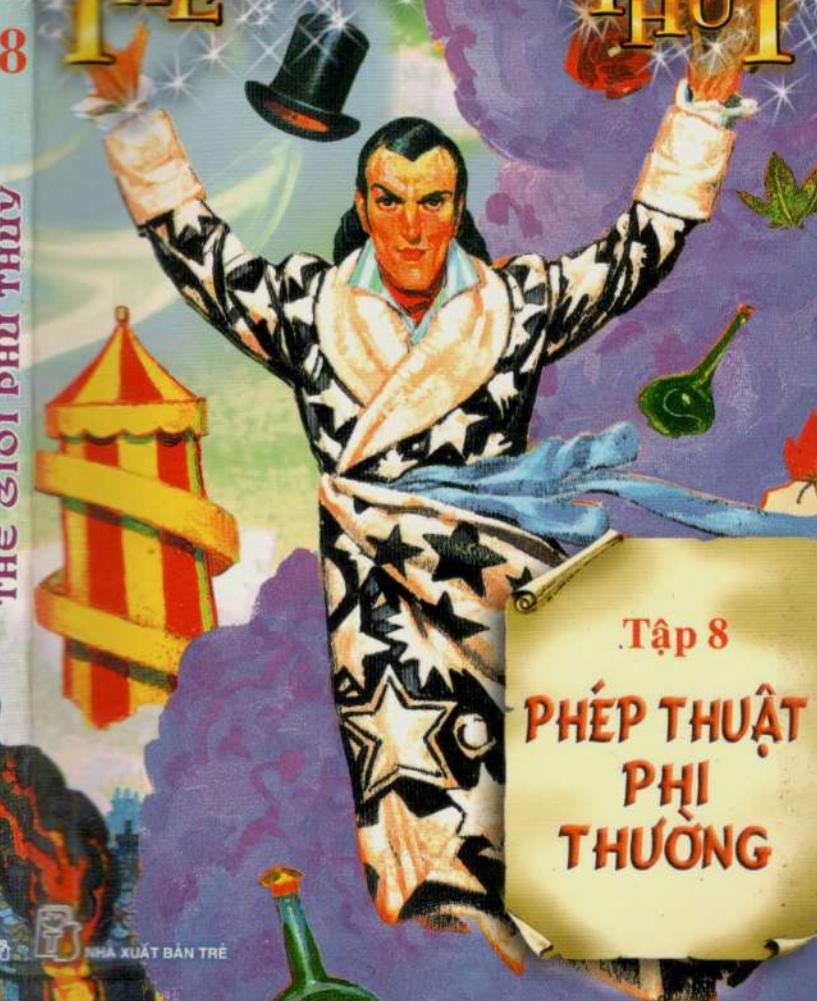
DIANA WYNNE JONES

8

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

DIANA WYNNE JONES

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

Tập 8

PHÉP THUẬT
 PHI
 THƯƠNG

Thế giới phù thủy 8
8 934974 010573

Giá : 4.500 đ

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ